

ВЪСТАНАВЪЛЪ НА СЕДМЪ ТОЗЪМЪ ДИСТЪ У
СЪБОТА, ДИВЪ МАЛЪКЪ У СРЕДА И ДИВЪ ПРИБУРЪН
У ПОНОДЪШНИКЪ.

Подписката става:
у Цариградъ:

При Драгана Цанкова, управителъ на Вис-
теникъ въ Печатницата на Газета.

Вънъ отъ Цариградъ:

у Търновъ П. Киселовъ
у Шуменъ Матео Рачевъ
у Габрово Ио. Грудонъ
у Казанлъкъ Ио. Василонъ
у Плевенъ Оджалонъ
у Ески-Зара Х. Г. Славонъ
у Ямбургъ Х. Н. Х. Ямолъ
у Сивере Г. Данчевъ
у Пловдивъ Г. Груевъ
у Пазарджикъ П. Марковъ
у Ямболъ Георги Маранговъ
у Сливница Йоно Ангеловъ
у Разградъ Василко Петровъ
у София Х. Йоно Стоиловъ

ВЪСТАНАВЪЛЪ

ВЪСТНИКЪ ЗА КЪАГАРСКИТИ ИНТЕРЕСИ.

Годишната цена предплатенъ е: у Цариградъ 150 гр. каймо, а вънъ отъ Цариградъ 180 гр. каймо. Заслужаващата предплатенъ е: у Цариградъ 15 гр. каймо, а вънъ отъ Цариградъ 20 гр. каймо.
Единъ токъмъ донесъ 4 гр. а единъ токъмъ 2 гр.

Писма които се отнасятъ до редакциѣта
подписатъ се до Драгана Цанковъ.
Липсата у които става подписката, отска-
рять за Вистеникъ.
Нито не се плаща за кованото се вънъ
къ ВЪСТАНАВЪЛЪ.

Котелъ Свѣдъ Димитровъ
Българе
Джумалъ Спиридонъ Петровъ
Самарковъ Бр. Х. Гюровъ
Дупница ил. Янакиевъ
Видинъ Х. Т. Цанковъ
Хасковъ Христофуръ Чорбаджия
Ловечъ Йоно Христовъ
Враца
Кюстендилъ Док. Ио. Христовъ
Велесъ Г. Икономоу
София К. Джамалонъ
Сливница Йоно Радковъ
Бургасъ Йоно Радковъ
Сливница Н. А. Станисловъ
Русе Петръ Златковъ
Горгове Бр. М. и А. Араджовъ
Ибралима М. Поповичъ
Галацъ Бр. Добровичъ
Варна Бр. Георгиевичъ
Букурешъ Йоанчо Минчовъ
Тучинъ Г. А. Карловъ
Исмаилъ Г. Поповъ

УПРАВИТЕЛЪ И ИЗДАТЕЛЪ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

БРОЙ 32

ЦАРИГРАДЪ 1859 ОКТОМВРЯ 31

ГОДИНА 1

Преди малко—сирѣчь има най много
единъ мѣсець—Ц. Вѣстникъ—Фанарія
—ни благодарихе защото сме го на-
учили че има въ Турція повече отъ че-
тырехъ Католически епископи, не Ла-
тинъ.

Тия четири Католически еписко-
пи не Латинъ, думаме ние на Фанарія
се молятъ въ Богослуженіето по единъ
языкъ който е различенъ отъ языкътъ
когото употребява Папата и при това
тъ сж, тѣ и е пархити
имъ, подчинени на
Папата въ сичко.

Тия четири епископи не латинъ
думаме още на Фанарія, не само не се
молятъ по истиятъ языкъ когото Папата
употребява, нѣ още имъ е нарочно за-
претено отъ Папата да извършватъ бо-
гослуженіето по различенъ языкъ и съ
различни обряди отъ языкътъ и обрядити
на православити имъ.

Най послѣ, ние думаме на Фанарія,
че не само Папата не мрази старити
обряди както гръцкити, Ариенскити,
Халдейскити и ир; нѣ още че сичкити
тия обряди иматъ Католическо проис-
хождение, съ тоя начинъ щото Гръцкити
схизматици, Арменскити схизматици,
Халденти схизматици, Русскити схизма-
тици.....иматъ тия обряди съ истиятъ
начинъ както крадци иматъ открадна-
ти нѣща.

Прочее сичкити тия подробности, Фа-
нария не само не може да ги противо-
рѣчи и да ги докажи лъжовни, нѣ още тя
ни благодари защото ѝ ги дадохме:

Слѣдъ такива благодаренія ние бяхме
въ состояніе да вярваме че Г. Екзар-
хосъ ще се ползува отъ тия нови по-
знанія и че ще отбѣгнува поне да ни
доведе до въпросътъ на обрядити и ли-
тургии.

Нѣ той не направи нищо едното нищо
другото. Защо? защо! Отговарятъ на
тоя въпросъ е твърдѣ простъ. Нѣ точно
тоя е въпросътъ когото Фарисеи си
правяха по между за Исуса Христа.
Прочее имали нѣщо за чуденіе, като по-
вити тия Фарисеи се обхождатъ съ Па-
пини, представители на Исуса Христа,
сжко както ветхити Фарисеи се отнеса-
ха съ самиятъ Исуса Христа.

Исусъ Христосъ влезе въ Иерусалимъ
въ средъ ръкоплеканіята на народътъ.
Фарисеи завидѣха на това тържество
и на тия ръкоплеканія, и като видяха
че сичкити имъ клевети, сичкити имъ
интриги и сичкити имъ примки не спо-
лучиха или по добръ като видяха че
тържественіятъ входъ на Исуса Хри-
ста въ Иерусалимъ бѣше отъ страна на
народътъ единъ достоверна протестация

противъ клеветити имъ, противъ интриги
ти имъ и противъ стѣжкити имъ, нач-
наха да думать по между си.

« Вижте, че ние никакъ не напред-
ваме. Ето сичкитъ свѣтъ слѣдъ него
отива (Иоан. XII, 19)

« И, дума Евангелието, защото Ла-
заръ когото Исусъ Христосъ бѣше въз-
кресналъ, бѣше причината на това съ-
браніе отъ толко народъ, първосвящен-
ници които бяха рѣшили да убиятъ
Исуса Христа, рѣшиха да убиятъ и Ла-
зара (Ист. XI, 50):

Явно е че въ свѣтити които ста-
ватъ въ Фенеръ, се е случило едно нѣ-
що подобно на онова което се случи
въ палатътъ на кайфа. Защото ние ви-
димъ че Г-нъ Екзархосъ пристига отъ
Фенеръ и носи едно множество лъжи.

По добро щастіе, тие лъжи не сж
нови. Но, тия лъжи не сж нови, нѣ сж
стоплени. Няма ли въ Фенеръ единъ ка-
занъ за стоплюваніето на чепити лъжи
на чернити клевети, и чернити интриги.
...! Не ли по причина на тоя черпъ
казанъ фенеръ се нарича Кара казанъ.

Фанарія разгладва, на приятъръ, нѣ-
колко отъ старити обичаи които сж о-
собити въ разнити църкви. Тя забеле-
жава че между християнитѣ сж намира-
тъ които сж кръстятъ съ еди кой начинъ,
други съ другъ, че разнити празници
не сж празнуватъ въ сжщитъ день; че
хлѣбътъ на причастіето е по голѣмъ у
едни по малкъ у други; че за исповѣ-
даніето, едни иматъ едно особито мѣсто
други нѣматъ и най послѣ че едни се
причестяватъ съ единъ начинъ, други съ
другъ.

Сичко това е твърдѣ добро. Нѣ, ка-
кво произлиза отъ оная разлика на обы-
чаити? произлиза онова което ние реко-
хмъ сир. умноженіето на обрядити.

Дѣйствително отъ гдѣ може да
произлезе едно умноженіе на обрядити
ако не отъ умноженіята на обичаити?
И това умноженіе на обичаити, какво
може да тури предъ очити ни, ако по
едно умноженіе на обрядити и литур-
гии.

Да се кръсти някой или да се по-
кръсти; да се некръстятъ или да се
причестятъ; да се исповѣда или да не
се исповѣда...—Сичко това, ние сме
сгласни, може да постави едно цѣло ра-
збѣленіе между християнитѣ или както
дума Фанарія, да постави една ересь.

Нѣ този ли е случитъ за когото
Фанарія говори? Не, защото тя забеле-
жава въ истото време.

1-о чепие и латинити сж причестя-
вано, сж кръстятъ сж исповѣдаме...

2-о Че ние правимъ тия нѣща
съ различенъ начинъ. Съ други думи, тя
забележава че има единство въ нѣщото
и разлика въ образътъ.

Ако Фанарія искаше не да служи
като софранія на патриархътъ, на дѣ-
жити стоплени въ чернитъ казанъ на Фо-
тия нѣ да употреби здравіятъ разумъ и да
заклучи отъ онова което дума, че като
искать отъ Папата да упазятъ обряди-
ти и литургията си, нашити съотечес-
твенници Кукушани поискаха простичко
задръжваніето на онова което Папата
бѣха дали на нашити прадѣди и че, сла-
ва Богу! гръцкити не сполучиха да ни
го посвоятъ.

Нѣ нашитъ събратъ знай че упо-
требленіето на здравіятъ разумъ и не-
скривеностъ сж двѣ нѣща хубави и бла-
городни. Обаче ролята която той пред-
почита е да бѣди софранія на гръцкити
патриархъ.

За челоуци подобни на Г. Екса-
рхоса, тая роль е изрядна. Защото той
има на распорѣженіето си толко лъжи,
толко клевети колкото иска. Едно нѣщо
му остава да направи То е, да тури из-
ново тия лъжи въ чернитъ казанъ, да
ги стопли и да ги даде на...да ги пизде.

Нѣ не, ще ни речать, треба да се
страхувате Кукушанити да не куснатъ
отъ лъже-яденіето, стоплено въ чернѣ-
тъ казанъ, което вашѣ събратъ Г. со-
франія Екзархосъ, имъ праща джаба
съ сякашъ скороходець.

О, отговорятъ ни е леснѣ защото
ние знаемъ какъ приемятъ въ Кукушъ
вѣстникътъ на нашитъ събратъ. Ние
знаемъ още какъ приемятъ лъжити на
самиятъ патриархъ.

Тѣй напримѣръ, слѣдъ трѣгваніето
на Г. Боре, музевиринътъ Иларіонъ, по-
мысли че му е времето да тури въ дѣй-
ствіе брадатити лъжи които патриарха
прати

Съ тия лъжи, гръцкитъ патриархъ
привиква нашити българи, дава имъ хи-
ляди и хиляди нѣща обхваща имъ хи-
ляди и хиляди.....

Нѣ какво отговориша нашити бѣл-
гари на музевиринътъ Иларіонъ и на па-
триархскити лъжи? тѣ отговориша:

1-о че няматъ нужда отъ прошка, отъ
извиненіе, защото съвѣстѣта не имъ ду-
ма че сж сгрѣшили;

2-о Че нямали нищо да искать отъ
фенерскитъ патриархъ;

3-о Че тѣ не сж музевиринъ Фанариот-
ски, които да думать днесъ едно утро
друго.

Такава сж нашити българи кукушани,
и сякашъ ще признае че тѣ сж българи
истинни; българи които не сж омърсени
нищо отъ панславизмътъ, нищо отъ пан-
еленизмътъ, и още по малко отъ динъ-
тъ на кара-казанъ.

Едвамъ мрачната нощна заплата, която
обгръщааше личността землениа наша да
си дига отъ природата, едвамъ дневната
звѣзда пробн, блискаво и великолѣпно, зна-
тозарниятъ горизонтъ, едно незнамъ какво
чувство тупкаше въ сърдцата на нашити е-
динородни въ Цариградъ. Онова което най
повече забѣлежавхм, бѣше неизразимата
радостъ която се пишеше по лицата на сич-
ки и която чудесно противостѣпне съ крас-
ното зрѣнище на единъ есененъ денъ.

Сичкити Българи пламенно вѣдяха
отъ една ноща мисль, благородно обладали
отъ едно сжко чувство, оставиха жилищата
си, за да се струпатъ въ едно средоточіе,
много отдалочено, истинна въ което ги при-
влечаше съ негата сила, както маг-
нититъ полюсъ привлича магнитната иг-
ла. Тамъ въ това средоточіе, черна и стра-
шна котура на мачителити на Българити, въ
което се ходи отъ нужда само, безчисленно
то множество чакаше съ нетърпелната
душа за да присѣдѣтува на едно тържес-
твенно въ основаніето си.

Сичкитъ тоя народъ, дошелъ отъ най
далечнити краища на Султановиятъ градъ
неговити разни или еднакви облека, имато
на мѣстето гдѣто бѣше събранъ, ихтеніето на
тая дрезгава камбана, която като страдание
подъ железнитѣ твърди удари, прогласяваше
въздъхътъ съ старческити си бръмченія,
погледътъ на природата която си играеше
съ движеніята на смъртнитѣ и покровител-
ствуваше предуготовленіята имъ; утренити
лучи на слънцето които пронизваха сивкаво
то огледало на златнитъ Богъ и отпратени
отъ тамъ отивахъ да се удрътъ връхъ
ближнитѣ здания; сичко това, думаме, пред-
ставяваше едно твърдѣ красно зрѣнище,
зрѣнище доволно да распади умразата ко-
то носи камъ насъ тогѣ извъредно племя,
достойни сынове на Дракона, и да го ула-
диха съ зайчевъ страхъ.

Нѣ время е да научимъ причината и
цѣльта на това Българско събраніе. Пог-
ледитѣ! подъ това гинло и отъ черни изе-
десъ здания което е отъ народъ обградено,
сжществувало отъ почти десетъ години, една
сыромасна църква; малка, неукрасена; въ
която обаче споредъ наименованіето си
« Б ѳ л ѳ г а р с ѳ к а н а р о д н а ц ѳ р ѳ -
к ѳ в а » надѣжи на повече отъ четири
миліона народъ, и тая истата църква,
предъ която подаваме съ срамъ читателътъ
си, е слѣдствіето на безмѣрното великодушіе
на великата! Фотіева църква! на кара Ка-
занскитъ патриархъ.

Обаче благодаренія на добротата на
Милостивитъ ни Султанъ. Въпросовѣдити
права на Българити много плати отлаганати
отъ гръцкитъ патриархъ, си признаха бла-
госклонно отъ В. ни Правителство, което до-
зволѣ на нашити съотечественници да се
въздигнатъ една народна църква на която
великолѣпнотѣ и обширносетѣ да се отго-
варя съ чистото имъ. И въ тоя денъ 25
Октомр. въ когото гдѣдахм сичкити бѣлге-

ри въ движение требаше да се положи основният камък на тая църква, драгъ подарък отъ страна на императорскитъ имп монархъ.

Отъ няманіе на едно българско духовенство, гръцкото са вика, за да извърши това важно тържество което стана познати гръцко-българско. Между другити страни лица които присъствуваха ние забележиха Русскитъ посланикъ, Сърбскитъ Кану Кехая, и снътъ на покойниъ Стефана Богориди. Тоя послѣдниятъ, за когото ни утѣрватъ че билъ българинъ, нѣ познава нѣ г ж к т български, бѣше опредѣленъ да тури основниятъ камък на народното въ истото време вършението на златіе на българската народностъ.

Слѣдъ божествената заургия четиритъ гръцки патриарха съдружени съ гръцкити си владци, архидякони, дякони, попови, дякончета..... ся отправиха къмъ единъ одѣръ нарочно направенъ и гиздаво украсенъ и когото владѣние образътъ на И. И. В. Султанъ Абдулъ Меджитъ. Врѣхъ тоя одѣръ предъ основниятъ камакъ стана водосвещеніе слѣдъ което гръцкитъ патриархъ поиска камакътъ да ся тури. Нѣ като Русскитъ посланикъ не бѣше пристигналъ още, той испадна да чака, нѣ съ епидже яростъ и гнѣвъ които по злонастиѣ не ся продължиха много, той поседна ядосанъ на одарѣтъ съ Г. Конаки, и въ това обстоятелство само единъ предѣлъ можеше да го уталожи.....

слѣва

Цариградскія Вѣстникъ, Геній-Богословъ България и Гръцкитъ Владци

(продълженіе)

Ще на' пропаватъ читателитъ дѣто оксепехи да свършатъ статията си по съвъ врѣме; нѣшнѣ занятія тѣхнѣ малко врѣме ни оставятъ да ся занимаваме и съвъ предѣли отъ този родъ, но нѣ и тѣхъ со сѣмъ готови да жертвуваме часовѣтъ на нашто отжораване, кога е да послужимъ на рода и на религията си; просимъ само да бѣдѣтъ снисходителни въ замаяваніе на продълженіе отъ статіи-тъ нѣ.

Нѣй както видѣхъ читателитъ, дадохъ имъ да разберѣтъ, какъвъ е цариградскія вѣстникъ, кои сѣ причинитъ по възбудихъ едно религиозно прѣпирание между нашитъ журнали, какво е нашето мнѣніе на туй отгорѣ; дадохъ имъ едно възможно понятие за сборника на цариградскія вѣстникъ, и слѣдъ като опровергахъ несправедливъ неговъ обвиненіе върху Българскитъ ексотви или чорбаджии, приставихъ да разгледаме сега какъви сѣ, и до колко сѣ правы еще и другитъ неговъ мнѣнія, разсужденія, въводи и заключенія. Молимъ обаче и пакъ нашитъ читатели да на' неосаждайтъ ако нѣй са показвали неумолно жестоки противу мнѣнія дѣла и проповѣди които сѣмъ седни да сѣ криемъ, глосемъ за вѣрота ни и вредителни за народнитъ ни интереси, и сѣмъ предпріели отъ ревностъ за доброто на Българскія народъ да ги оборимъ. Нѣй нѣто сами даваме, нѣто отъ читателитъ си искаме да дадѣтъ на думитъ ни повече важностъ отъ колкото тѣ заслужаватъ; желаемъ обаче сѣмъ единъ да има търпѣніе да ги посече или изслуша, да вникне и да размисли на туй отгорѣ що говоримъ, дали е увлеченіе отъ узраза къмъ гръцкитъ или е горестно сознание и дълбока печалъ за жалостното положеніе въ което сѣ на' довели и докарали тѣзи клетници гръцки владци!!!

Г. Б. казва какъ: за сѣмъ мислили, и безъ дълбоко соображеніе сѣмъ изказали мислитъ си, тѣзи които дали мнѣніе че грѣба да сѣмъ изобличава злоупотребеніе и развращеніе на владцитъ по усердіе, за поддржаніе на православіе. Исека кажемъ че туй е тѣй до дѣ са разумѣми кой има право. Злоупотребеніа на владцитъ продължава Г. Б.-въ протеклохъ, но че владцитъ не познаватъ обязанноститъ си по отъ туй, че тѣ сѣмъ надѣватъ да не бѣдѣтъ наказани за не исполненіе имъ. То е отъ една страна правда на които сѣмъ согласни. послѣдъ това, Г.-въ чуди са, може ли, въ такъвъ случай, да помогне едно само изобличеніе?! той глоса о-чевидно чи не. На туй не сѣмъ согласни и не му докажемъ противното отъ самитъ неговъ заключенія. Не говори ли той че, срамъ тѣка не може да дѣйствува; защото злоупотребеніа АКО СТАВАТЪ (сѣ туй «ако ставатъ» артакъго при-кажава, и то стига да докаже до колко познава, или до колко исе да познава работитъ Г. Б.-въ. Ако ставатъ! тѣ вече ставатъ и сѣ рога и сѣмъ ошави, а Г. Б.-въ дума еще «ако ставатъ»! не знамъ вече кои злоупотребенія сѣмъ оставили, дѣто да

неги сѣмъ направило гръцкото духовенство; и какъ грѣба да ги прави за да падатъ въ очитъ на Г.-въ Б.-ва, за да ги види че СТАВАТЪ. Но нека речемъ чи, Г. Б.-въ са нахрва еще далеко отъ България, и не знае какво става; или сека кажемъ че той сѣмъ и не види а само бѣлчува АКО СТАВАТЪ) ставатъ отъ крѣтотъ и изобличае мѣтъ могѣтъ да сѣмъ оправдаватъ, какъто сѣмъ и дѣйствително оправдаватъ нечестно съединеніе съ живи или истинни. И прилагатъ че туй можело да сѣ достигна съ правѣ пѣтъ, сѣмъ посредственныя лѣба до правителството. Тѣй България и прѣди да имъ покаже този и правѣ пѣтъ Г. Б.-въ, тѣ го бѣха наислили и уловили, тѣй и тѣ направиха: сѣмъ посредственныя лѣба са отнесохъ, и двѣмъ грѣмъ, къмъ правителството, но... Исека си научимъ какво рече погорѣ той че: изобличае мѣтъ, тоестъ владцитъ сѣмъ оправдавали сѣмъ лѣба живи истинни подписи. Тѣй оправданъ сѣмъ оправдаватъ че и този правѣ пѣтъ сѣмъ го затрѣмъ и затрѣмъ го. Прѣзъ този нѣтъ, и прѣзъ другитъ, тоестъ, прѣзъ развращеніе и обидованіе-то на владцитъ-тъ злоупотребенія, нѣй сѣмъ сполучихъ да заповѣда правителството, да стане ужъ нарочно собраніе, кога да тури единъ редъ, по който да престанѣтъ злоупотребенія. Но и тѣка сѣмъ такъвъ лѣба живи истинни подписи; Гръцкото духовенство затрѣмъ нѣтъ на България, и направи собраніе недостойно за тѣхъ, четирѣ милиона и половина Българи имѣтъ трихѣ прѣдставители въ туй собраніе, а полвица шѣла Гръцъ колко прѣдст-начитѣ? и предложеніе да Българскитъ прѣдставители не сѣмъ удостои за владци-то на туй собраніе проинянато сѣмъ духа на православіе. И помехъ ли право да сѣмъ бонѣмъ нѣй чи уложениа на туй собраніе на' заплашватъ да на' подведѣтъ еще повече подъ вліяніе на беззаконія Гръцко-фенерскі черковенъ деспотизмъ? Мы не видяхъмъ отъ туй собраніе никако обезпеченіе въ удоволствореніе на законитѣ наши прѣтязанія; защото, една половина частъ отъ малѣтъ единъ народъ, сѣмъ прѣтргитъ на една фенерска компания бѣше владѣла туй собраніе и зѣла е на себе си да рѣшава участъта на единъ многочисленъ народъ; по, покрайнитъ мѣрѣ, утѣнавахъ са сѣмъ надеждата че системата на Гръцко-фенерската държавна, че са прѣобрази, и православната църква ще излѣзе отъ униженіе въ което сѣмъ докарало Гръцкото духовенство и то, както сега са научимъ и самото собраніе като сѣмъ косяло до интереситъ на фенерскія синодъ ето че и то не успѣва!! отъ дѣ произлѣзва то?

Народни документи.

Колкото важни и да сѣмъ документи относително за вършениотъ данната исторія на българскитъ народъ обнародвани въ нашитъ исторія нѣмъ върваме че тѣ днесъ които обнародваме сѣмъ по важни.

Истинна да кажимъ писмото на св. Игнатіа цариграшки гръцки патриархъ, истіятъ когото св. Кирилъ зацѣпѣва противъ Фотіа, не ни ползува нарочно. Нѣ то е единъ документъ не-неизбѣженъ не само за да знаемъ какво дѣлаха гръцкити и за да разумѣмъ сношеніята въ които по добрити Византійски епископи пазяха сѣмъ апостолското сѣмъ дѣло, нѣмъ още за да докажи че сичко което написати прѣдѣди направиша чрезъ великитъ нѣмъ Бориса наедно съ апостолското сѣмъ дѣло бѣ съвсѣмъ съобразно съ преданіята на по-първити вѣкове.

По случай на това писмо, написати съотечественици не ще отбѣгнатъ отъ да направятъ слѣдующето разсужденіе. Игнатъ сѣмъ почита за свѣтія между гръцкити и между папистити; Кирилъ и Методій сѣмъ почитатъ само мѣжду папистити, славенити и българити за свѣти и за двама голѣми апостоли, нашитъ великѣ Борисъ, ако и да не сѣмъ почита за свѣтій отъ църквата, даде обаче сякога на народътъ си цимѣрътъ на сичкити христіански дѣлодѣтели. Нѣй пакъ наша Никола I, сѣмъ ко-

то Игнатъ, Кирилъ, Методій и Борисъ бѣха искренно свързани и на когото бѣха смиренно покорни като на насѣдникътъ на св. Петра, Никола, рѣкохъмѣ нѣмъ, е признатъ и сѣмъ почта за свѣтія отъ сичкити католици, отъ сѣмъ какъви обряди.

Прочее, сичкити тѣя свѣти лица сѣмъ сички дѣрзостно бориха противъ безчестнитъ чанѣжии, нехрани майковѣцити и лѣжкити които населяваха Византійскитъ дворѣ и на които свѣнухътъ Фотій бѣше начиникътъ. Тѣя чанѣжии тѣя нехрани майковѣци, тѣя лѣжкити водени, свѣтовани отъ Фотія, въздигнаха тронѣтъ врѣхъ когото е днесъ минимитъ патриархъ Кирилъ.

Сега двѣ полета стоятъ едно при друго. Първото отъ тѣя полета е слава Богу, полето въ което вървимъ нѣмъ подъ знамята на свѣтити Кирила и Методія, Никола, Игнатіа, Бориса; другото е полето въ което върви начинѣтъ ебратъ г. Ексархосъ и сѣмъ кога карма караникъ панславистити и панеленистити подъ знамята на Фотія. Между тѣя двѣ полета и тѣя двѣ знамя написати съотечественици сѣмъ днесъ принудени да избиратъ.

Ако сѣмъ наредатъ сѣмъ насъ подъ знамята на голѣмити слуги Божіа Методія, Кирила, Никола, Бориса, поставеніе на нашата Іерархія е твърдъ лесно. Защото негово И. В. Султанъ-Абдулъ Меджитъ не сѣмъ противи никакъ на това и апостолското сѣмъ дѣло е расположено.

Нѣмъ едно написати Българитъ сѣмъ наредатъ подъ знамята на дяволскити слуги, ако стоятъ отъ страхъ или отъ други причини въ едно виновато равнодушіе, сичко сѣмъ свърша за българскитъ народъ; защото вѣтъ отъ нѣмъ показатъ отъ самитъ Богъ, друго нѣмъ освѣтъ Адъ за челоуѣцѣти и развала за народити.

Нужно ли е да приложимъ че, споредъ послѣдното условіе, разсужденіята на конголазитѣ Анастаса, врѣхъ причинити които причиниха поставеніе-то на българскитъ народъ въ нѣмъ ати които занимаватъ днесъ, сѣмъ достойни, отъ страна на написати Българитъ за едно дълбоко и важно вниманіе.

Писмо отъ Св. Писанія, Цариграшки Гръцки патриархъ до Папата.

За испѣрваніе на ранити и бодестити на тѣлото на челоуѣкъ, художеството ни дава много лѣкарни; за испѣрваніе то на ранити и бодестити на тайственното тѣло на Исуса Христа, прѣврховного и прѣвсесилного Слово Божіе постави само единъ лѣкаръ, избранъ изъ между сичкити и за сичкити, свѣтъ: ваше братско и отеческо свѣтѣшество, кога дума на Петра; Ты си Петръ (камъкъ) и върху тоя камъкъ ще сѣмъ града Църквата си, и Адскити врата не ще прѣодоуѣтъ никакъ противъ Нѣй. Исе: Ще ти дамъ ключити на Царството, и сичко което вършишъ на земята е вързано на небото, и сичко което развършишъ ще е развързано. Той не каза тѣя блаженни думи исклучително само на князѣтъ на Апостоли нѣмъ още, чрезъ него и слѣдъ него, на сичкити прѣвосищенници на старитъ Римъ. Тѣй още отъ първити вре-

мена и въ послѣднитъ вѣкове, кога нѣмъ ереси или злини сѣмъ показвахъ, насѣдникъ на Петра които сѣмъ въ начинѣтъ апостолски тронъ ги погубиха като грѣва. Исе: това ваше блаженство сѣмъ труднѣ днесъ плодъ; като устроива достойно тѣя полето кога е дадена отъ Исуса Христа; за то като сѣмъ върженъ сѣмъ орѣжията на не-тенната и сѣмъ апостолскитъ му владѣ-Ваше свѣтѣшество надѣмъ непрѣнѣтлѣтнѣ единѣ и на другото, въ най повече безбѣжнѣтъ Фотія, кога отѣмъ отъ тѣлото цѣрквата. Подобѣтъ на великитъ св. Петръ Въмъ устроихте тоя новъ Анастасъ сѣмъ на вашитъ думи; лишихте отъ благодѣния духъ тоя новъ Симона сѣмъ снѣта на апостолска и върховна сила, Въмъ ни поставихте прѣмъ патриаршеското сѣмъ дѣло кога несправедливо ни испѣрвахъ, и сѣмъ начинѣтъ въмъ махнахте бурята и вложихте нѣмъ вѣтъ вѣтъ цѣрквата.

Тѣй написати прѣправденъ и прѣдѣмъ императоръ, кога помогне на желаніята, послѣмъ сѣмъ вѣмъ и кога сѣмъ чѣмъ на шеніята на Ваше свѣтѣшество, сѣмъ отъ сѣмъ единъ и другитъ, Фотія и мене, сѣмъ правдата кога мѣмъ уѣмъ въ старостѣ кога сѣмъ сичкити другитъ които сѣмъ дѣмъ добрата причини.

Исе: въмъ пращамъ двама епископи които бѣха другити на начинѣтъ стра-за да ви отдадѣтъ вашитъ смиреннѣ благодаренія и да прикажатъ сѣмъ живѣтъ гласъ нова отъ кога писмата не сѣмъ дѣмъ нѣмъ прѣмъмъ и заповѣдити на Ваше свѣтѣшество относително за повеленіе кога грѣба да нѣмъ къмъ тѣя които сѣмъ рѣмъ положили отъ насъ, вѣмъ въмъ въмъ партиа въмъ тоя беззаконикъ. Нѣмъ можѣмъ Ваше свѣтѣшество да ни забѣмъ писмено онога кога то ще наредѣ за това отгорѣ, и да ни прѣмъмъ ти легатити си за да ни помогнатъ да трѣмъ редъ въ цѣрквата въ кога сѣмъ поставимъ чрезъ ва на вѣмъ и чрезъ вѣмъ твою въ Великитъ св. Петра. (*)

(*)Labbe, tom. 8 P. 1009 et 1291

Разсужденія на Анастасія.

Слѣдъ като прѣе Христіанството, Борисъ и неговътъ народъ, чрезъ министерството на единъ Римскъ свѣщенникъ на имя Павелъ Българскій-тъ царъ — Борисъ прѣе павѣмъ и богоуѣмъ, да сѣмъ оправѣ до Апостолското сѣмъ дѣло за да не само мѣмъ реда за вѣрота нѣмъ още едно законодѣмъ сеобразно съ Евангеліе. Тѣя послѣмъ при апостолското сѣмъ дѣло, тѣй а написати не само чрезъ свѣтѣти на прѣмъмъ свѣщенникъ нѣмъ още чрезъ едно Богоуѣмъ новеніе (per divinam revelationem instructus).

Въ това богоуѣмъ нѣмъ му сѣмъ помѣмъ кѣмъ сичко е станало въ старѣ-ти прѣмъмъ и какъ дѣмъ бѣмъ да тури сичко въмъ и въ първо то му съгласіе — ut posset in Priorem reformatorem statum elordnem—. Прѣмъ, въ старо время сѣмъ Дарданія, Тессалія, Далція, едната и друга Албанія и другити области които дѣмъ при Дунавѣтъ, бѣха подъ непосредственото управление на апостолското сѣмъ дѣло.

Нѣмъ послѣмъ Цариградскитъ епископъ сѣмъ поставиха виновници на разни ереси и зашто сѣмъ бѣха да разлѣмъ свѣтѣта Христова цѣрква на разни секти, Богъ разлѣмъ имперіата гмъ. И най послѣмъ прѣмъмъ прѣмъмъ да правятъ насиліе на Римскитъ прѣвосищенници, и че, кога неможѣмъ нѣмъ наложитъ заблужденіята си, тѣмъ ги ху-ляха и злоупотребляваха, Богъ дозволи, правдата си, да загубитъ съвсѣмъ Запа-нитѣ области.

Обаче, вѣмъсто да сѣмъ отворятъ очити и ушити предъ свѣтѣти на Божія правда, тѣмъ ги занунаха отъ дѣмъ на дѣмъ по грѣмъмъ. Бѣмъ нѣмъмъ сѣмъ друго средство да повѣмъ дѣмъ свѣтѣта Христова цѣрква и насѣмъ написати на апостола Петра, тѣмъ начинѣтъ

сблацият преимущество и правата на Апостолското съданище за да ги дадат на съзакити си и на сектагорити на тяхни-ти ереси.

Тъ по своето сплитити права на свитото съданище на реченити области ги принесе-ха беззаконно на Цариградската епархия. И това за пнатъ на онова което Пана Йо-аневитъ бѣше рекъз когато пишеше до Але-ксандрийскитъ Патриархъ. „Божити работи не ся нареждатъ по подвижността на свѣт-скити. Чиновети и отдѣленіята Церковни не треба да ся променятъ съ чиновети и отдѣ-леніята императорски „

Иъ, Божитя правда не остави нито им-ператорътъ нито Цариградскитъ епископъ да ся радва много време на плодътъ на без-законното имъ посвояване. Защото извед-жъ горѣреченитъ Български народъ на-малка връхъ държавити които сж при Дуна-ътъ и ги привзе.

Като Българскитъ народъ привзе тия мѣ-ста, Гръцити ся двойно яказоха. Защото не само вътрисповѣднитъ права отъ които съблякоха апостолското съданище нѣмъ зеха нѣ още и свѣтскити които имаха за-коно.

Обаче най послѣ всесилнитъ Богъ, който то время отгърна Еврейскитъ народъ отъ то четиристотитъ и тридесетъ годишно обство и му научи едно спасително учение, съзавано да введе горѣреченити обзаси народътъ който ги населява, въ пѣтитъ истинната вяра и на истинното благочи-нство.

Прочее, онии чрезъ ходатайството на ко-го Богъ даде тая голѣма милостъ на го-щенитъ князь на Българскитъ народъ, то ся памираше въ едно твърдѣ критичес-ко положеніе, тоя князь притече къмъ Св. Петра и Св. Петръ му испроси отъ Бо-же само да възтѣжествува връхъ неспѣ-нитъ си нѣ още му вдѣхна да прати е-го посланичество въ Римъ за да иска отъ апостолското съданище свѣтити правила на истинната вяра и на истинното преданіе.

Вѣрнитъ изпълнители на сѣдѣнитъ Божийъ благочестивъ князь побърза да прати е-го посланичество до апостолското съдани-ще което ся записваше въ него часъ отъ тола, Вашиятъ предѣстникъ (Анастасъ втори на Пана Адрианъ), първосвященникътъ върѣдѣ свѣтъ. Прочее, той пріе отъ папа-кода не само дѣлнитъ на православната ра, нѣ и нуждити правила за да жи-ви свято. Освѣтъ това, той, пріе чудесно-оповѣднитъ които бѣ поискалъ: Павелъ мулански и Формоза Портеки, священници едно примѣрно поведение.

Като стигнаха въ България при горѣрече-тъ царъ и при народътъ му пратени ти папата починаха да ходятъ пѣзъ царство-да съвятъ на сѣкаде евангелското семя, чиститъ поганскити заблужденія и суе-рія, да поливатъ сърцата съ водата на крѣщеніе и чрезъ полаганіе то на ра-ти, да освѣтаватъ храмовети и жѣргвен-циити, като просиха отъ Бога чрезъ св-ухъ поражданіето на сѣкъя добродѣтель сърцата на тия нови Христіани.

Двамата Николови легати слѣдѣха тая-сея токо дълговерменно колкото врѣм-иѣя тоя свѣтъ чловѣкъ или подѣрѣ тоя-менъ Ангелъ. И въме (Адрианъ), неговъ-сѣдѣнитъ връхъ апостолското съданище,-ѣто да напуснитъ неговото дѣло между-Българскитъ народъ, въме не пристахате-сѣдѣватъ изпълнеліето му съ една дѣр-сѣтъ равна на неговата

Колкото за Българскитъ царъ, благоче-сѣто му бѣше токо голѣмо и почитаніето-у къмъ Св. Петра бѣше токо дълбоко, то единъ денъ си одрѣза косми отъ гла-вѣ си сѣжнѣти си рѣдѣ и предъ свѣтити, де ги на легатити на Пана и рече: „ Не-сѣжнѣти голѣмци на царството ми и мо-ѣтъ народъ знаятъ, че отъ днесъ ще бѣда-дугата на Св. Петра и на представителити-сѣдѣтъ Бога.

Тя хубави нѣща пристигаха сякой денъ-уштити на грѣшници; тѣ токо станѣха за-мѣлѣни и зачинаха, отъ толкова слава, и

токо голѣма завистъ, щото, за да го, отда-лечатъ отъ Римъ, пратиha му дарове връхъ-дарове и патрунаха софизми връхъ софизми-Иъ Българскитъ народъ стѣя непоколебимъ-като единъ стѣлѣ (1)

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛ. РАБОТИ.

Когато славолубіето стани едно нена-ситно желаніе, единъ червей който непре-станно чѣвърка, една страсть отъ интриги и дошавини, славолубіето не само прави чело-вѣка злочестъ нѣ още го унижава и у-скотява, прави го испѣкъ, ласкагелъ, притво-рѣвъ, раскошѣвъ, лицемерѣвъ.....

Сичко това истинна ли е? поведението на Г. Екзархоса, по тържеството на туря-ніето основнитъ камѣкъ не ни го кажи. Нѣе бѣхме свидѣтели на тоя примѣръ и ся по-гнусихме; едно безчетно множество го видя и ся погнуси.

Окаянитъ Екзархосъ! за да покрѣи из-зеденити пари предъ очити начужденци комуто му ги дадоха да вручи на цървата и за да неизгуби това вліяніе връхъ тѣхъ той пред-пріе, сега втори и трети пѣтъ да ся въз-дигна на основателъ на българската църква, както едно врѣмѣ ся въздигна Екзархосъ.

Прочее, Г. Екзархосъ, противъ запо-вѣдъ та която му ся даде, туря въ пла-ката на основаніето че българити сж на него-дѣжнѣ за въздиганіето на народната си църква. Не, Г. Редакторитъ на фанарія нѣ-ма никакъ сяса въ това дѣло и въ това-остоятелство още, той сѣбѣ да направи и-стото онова което направи въ Европа. Н.е-сѣме дѣжнѣ за първата мисль на въздига-ніето на тая църква, първо, на покойнитъ Арх. Неофита Бозвели послѣ на Еснафити-отъ които най дѣятелното лице бѣше Г. Ни-кода Евтимовъ Сапуновъ. Тия сж име-ната които бѣше неизбѣжно да пишѣтъ на-мѣсто този лукавъ посвонтелъ, който не е-различенъ въ нищо отъ грѣшнитъ владѣици.

Новиштити които пріехме отъ България сж до 20 Октоврія.

Безъ да даваме най малкото вниманіе на лѣвовити подробности които Фанарія о-бнародва, нѣе сѣме дѣжнѣ да дадемъ единъ-сѣтъ на състояніето на Кукушкити ии бѣ-лаги.

Както попереди го извѣстихме, едно-настойтелство отъ духовни и мирски лица-ся съставило чрезъ грижити на Г. Боре. Това настоятелство не ше пріема никаква-заплата, и ше внимава на сичкити нужди на-жители. То ше ся труди за добрата на-реда на училищата, на църквити. Никакво-сѣобщеніе относително за общити работи, не ше ся прави безъ извѣстіе то му.

Колкото за Г. Изаріона Макаріополски, че не сподучилъ чрезъ сѣкакъ видѣ ин-триги да натрапи изново фанаріотѣтъ на-главата на нашити съотечественици нѣ Ку-кушъ, то е една явна истина и Г. Екзар-хосъ още дълговерменно ше ся труди да я-пѣтава. Като читеше членѣтъ връхъ куку-шавити, вѣдѣтенъ въ фанаріи, единъ явнѣ-съотечественикъ ся обѣрна че каза, сичко-това е лѣжа; азъ четѣхъ писмото на Мака-ріополски който, невъзможѣнъ вече да дѣй-ствува, иска отъ грѣшнитъ патриархъ да ся-върни.

Пріеяме отъ Бургасъ една дописка-противъ фанаріотскити мисли на Г. Екзар-хоса. Тая дописка между други забѣжда-нія, дума че въ днешната епоха чисгятъ и-нечиститъ българинъ ше ся яви и познай, и рѣди Г. Екзархоса справедливо, между-нечистити. Балканскити подписани сж наре-дени и тѣ въ това число.

Нѣе пріеяме доволно подробности-връхъ извѣстіето на казанѣшкити попове. Нѣе казахме че трима священници отъ ка-панчиска та махала отказали да ся подни-

(1) Анастасъ, въ актевити на осѣмѣтъ съборъ, по-свѣщенъ на Пана Адрианъ. Предсѣловіе.

шатъ. Днесъ има повече: рѣченити трима-священници и двама духовници сж под-писани безъ да иматъ извѣстіе, Ве-лзевулъ (то е имѣто което казанѣшчани да-ватъ на Х. Попъ Андона или Х. попъ до-ча, както щѣтъ) и купитъ велзевулъ, ду-мами нѣе, е който ги сѣбѣсилъ въ дѣявол-ската си постѣпка. Велзевулъ и попъ Гж-рлю, сж двама священници недостоини за-тоя чинъ. Механата е тяхното молебни жи-лище; кафенето вечерята, и ако някой ги-попита: що е вѣра? бѣчва та ше отгова-рятъ; а догмата спорѣтъ тяхъ е мезеликъ-тъ. Преди мако още, Велзевулъ не рачилъ-да дигий умрало то дѣте на една сирота, зашто тая послѣдната не му платила кол-кото чекалъ. И треба ли да не си халпнѣтъ-отъ пуларата която той прави въ Ол-тарѣтъ отъ просуркити и виното.

Нека приближимъ сега при негово бла-городіе, Г. Груноглу, главнитъ акторъ на-тая священническа комедія. Сега ся науча-ме че Груноглу ималъ великолѣпѣнъ пѣлътъ-сѣграденъ съ парити на покойнитъ Христа-Ина и сѣ събзѣти и въздиганіята на сиром-аси ти и който прави днесъ угрѣшеніе то-на кулъ-бѣлукъ Г. груноглу, нито работи-нито търгува, обаче е богатъ, казанѣшчани-работятъ за него; селянити му орѣтъ нѣпѣти-и когато училищната каса е пълна, то-гава зѣфетити ся правятъ отъ него по Ту-иджа сѣкой денъ. Десетина ласкатели пѣл-зѣтъ около него, и той самъ е ласкателна-Пансія и на Григорія че единъ священникъ-ся води вързанъ отъ Пансія, груноглу не-го е грижа: той е готовъ да го предаде.

Когато мюдюрнитъ ся противи на не-говити злоупотребленія, лукавитъ груноглу-знай да прави мазари и да разнося учил-щнитъ пари за да го промѣни.

Казанѣшчани незнаятъ кое вътрисповѣданіе-слѣдва груноглу. Едини мислятъ че е уче-никъ на будда, други на брахма, пакъ други-че ся клани на Пловдивскитъ Юпитера и-Търновскитъ бааза. Нѣ основната е че той-не слѣдва никое, и ако и да живѣи между-христіани, той никога въ църква не стѣпва.

Съчинителѣтъ на извѣстіе то, подписа-но отъ священниците е единъ младъ момѣкъ, на имѣ ... Хаджи Тодорчо кѣркѣ-ялѣнчѣ то, ученикъ на Пловдивското грѣшко училище, още пресѣтъ хаджия, който спорѣтъ „про-стото си кратко изложеніе „ обѣщава на-България единъ страшенъ спѣстѣлъ! още-тая година Х. кѣркѣялѣнчѣ то ходи скришо-лъ на Божѣ-Гробъ и когато дойде въ Ца-риградъ увѣрѣватъ ни че някой отъ-пріятелити ни имали честь да ся подарятъ-сѣ по една брѣенница и да чуятъ отъ ме-дѣнити му усѣа и сѣ „ простичко изложе-ніе „ расказваніето на паданіето священни-тъ огиъ. Освѣтъ това той занесе въ каза-нѣкъ едно кандало запалено отъ Св. Пе-тра.

Тия сж подробности ти които ни ся-пращатъ отъ казанѣкъ и нѣе ги излага-ме-тъй както сж, за да оправданѣтъ предъ-очити на нашити българи нѣтъ тѣ священ-ни-които неучаствуваха въ извѣстіето. Тре-ба още да приложимъ че сичкити жители-въ казанѣкъ, освѣтъ груноглу, сж страни-на тая велзевулова постѣпка, и никой не е-благодирѣнъ.

Нѣе имаме предъ очити си доста по-дробности за нечестното поведение на Н. П. Доротея Врачански. Отъ много врѣмѣ по при-казваніето на разни пѣтници нѣе осѣдѣхме-че Н. П. не ся отназише както е прилично на-единъ български владѣка. Нѣ нѣе сякога-чакахме едно поправленіе отъ негово страна.

« Отъ началото, дума съобщеніе то за-което говоримъ, Н. П. догдѣто бѣше още-протосингелъ на Партеия, прежде бивши-Врачански епископъ, Н. П. Доротея, ни у-вѣри и ни ся обѣща, че, ако го въздигнатъ-на врачанското съданище, ше плаща ра-учи-лищното общество опредѣлено количе-ство.

« Иъ веднажъ като ся въздигна, не само-опредѣленото количество не плати нѣ още-ни излѣга та посвои едно количество отъ-църковно-училищното общество, съ което-ся подѣрѣшѣваше училището. Тогава, учил-щето като остана безъ никаква помощъ, о-предѣли ся сѣкой еснафъ, спорѣтъ силата-си, да предѣлаща шѣстъ мѣсѣчна лѣхва за-подѣрѣшѣваніето на училището.

« На Н. П. не му ся видѣло угодно; та-писна на Видинскія Ваалія че сме били на-правили каса отъ 450 хиляди гроша и ня-ма увѣрѣнностъ въ насъ.

«Н. Прев. за да испита горѣреченити-прати неговъ комисаръ, който видѣ чрезъ-записити опредѣлената лѣхва и ся увѣри-на еснафити. Тогава Н. П. дойде отъ вра-ца, и начина да ни афоресва и то зашто? зашто обществото му поиска, смятката на-задѣрѣжаното количество. Той неше да я да-де. И нѣе ся отнесохме съ възнесеніе до-Търновскитъ Григоръ който ся стараше-да искара неспѣноватъ Г. Доротея. Нѣе си-склонихме Г. Доротея да даде записъ слѣдъ-61 денъ да плати.

« 150 дни ся истекѣха, количество то-нема го още да ся брой. Обществото ся-отнесе степенно съ десѣтъ подписи, за да-го моли да присѣтствува въ градѣтъ ни. Иъ Н. П. отказа и въ това брѣмѣ той въз-дигаше народа съ селата наедно противъ-мпртезѣлѣти и агити. Мы втори и трети пѣ-тъ го канихме, нѣе на пусто.

Най послѣ сега въ Августа дойде въ-градѣтъ ни и ни покѣна ушъ да ни предаде-сѣмѣката. Нѣе опредѣлихме нѣколко лица-да идѣтъ да я прибератъ. Иъ той нѣтъ пре-дѣла че има да зѣма вонтиѣ мирія че отъ-токо врѣмѣ небылъ зѣлъ, ше си зѣма лѣх-вата саравска нир. нпр. се по фанаріотски-хесапъ.

« Ни като видѣхме че сѣвсѣтъ ше из-губи обществото, повторихме сега и про-водихме нѣколко лица до Г. Григоръ, за да-поправи лѣхската сѣмѣтка. Г. Доротея като-ся научи това начина да мѣдрува съ кой на-чинъ да ни сяжне.

« Въ това врѣмѣ ни ся направихме учи-лищни печатъ както и отъ първо имаше [за-училищнитъ еспитропи като зѣматъ лѣхва о-тъ еснафити да не даватъ свой си записъ]-сѣ надписъ „ Плевненскаго общества учи-лищни печатъ. Н. боголюбіе неможѣ да тѣ-рпи догдѣ ся издѣбай, нѣе повика мюдюри-на наедно съ мезинѣ агаларъ презъ ношъ-та по три часа и нападна на учителя Г. Петра Оджакѣвъ и го запира и пр. тогава-трѣгна изъ каша въ каша и задрѣ още двѣ-три лица Той преговори мюдюрѣна и писа-до Видинскитъ паша за да ни направи по-дозрѣдени.

« Бѣдете увѣрѣни за писаното ни, и да-сте увѣрѣни че нѣе искаме да ся считаме-като сѣжнѣ българи а не пристрастни зашто-нѣе най първо пожелахме български владѣ-ка нѣе оставяме ви да сѣдѣте отъ възложе-ното. Нѣе несме подкупени като Ц. Вѣс-тѣникъ да обнародва българско рвеніе и да-нарича нашѣй градъ египетска долина „

Предъ сичкити тия свидѣтелства на е-динъ градъ въ скѣрбъ отъ епископѣтъ си; предъ тия прѣтесненія и гонѣния извършени-отъ единъ пастиръ българинъ; предъ тия-обезчестенія направени връхъ лицата на у-чителѣтъ и на почтенни съотечественици; предъ тия интриги съ които тоя истіятъ-пастиръ прави еднороднитъ си подозрѣ-дени на правителство то, нѣе сѣме дѣжнѣ да-развѣржѣмъ мѣлчаніето си. Сега е случай да-речѣмъ: нищо добро неизлизѣ отъ феверъ.

Пріеяме отъ Букорѣшъ 17 8-врія е-дно съобщеніе относително за Еничѣри ти-спр, нѣкон еднородни съ стари мнѣнія не-сѣобразни съ днешната българска епоха, за-които говорихме въ единъ отъ нашити лис-тѣне. Това съобщеніе слѣдъ като ни извѣ-става че тѣ „ отъ денъ на денъ, и единъ-слѣдъ другъ начиватъ да ся покайватъ на

стари години, защото начеваха и тъй вече да познават народните наши драгоценности които тъй горъдо браните, влиза въ съблюдаващите разсуждения:

„Нъ що ще кажете! шатъ въ Букорешъ еничери? нали незабвенниятъ нашъ монархъ, Великий Махмудъ, ги очисти? дѣйстви-телно той очисти значително число отъ тѣхъ; нъ въкопана намѣриха средства да по-бѣднатъ тука и тѣхъ избѣгнаха отъ мечтъ монарховъ. Нъ сега, като видятъ че Н. В. сегашниятъ нашъ самодържецъ, слѣдва и той по духътъ на покойниятъ си баща, съ постоянство да гони еничерити, както и не-говати вѣрно-подданици да ги сочатъ съ прѣстъ, начеваха единъ по единъ да си по-казватъ.“

Метафорически ти изрази исклучени, естана ни.

Г. Екзархосъ и последователити му съ тѣхити пристарежи мисли които воня-тъ на чужди автокефални системи.

Обаче ние бихме били щастливи да изразимъ нашити благодарности къмъ наши-ти съотечественици въ Букорешъ за съ-страданията които иматъ къмъ насъ и къмъ листътъ ни.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Два та въпроса връхъ които ся прѣ-пиратъ днесъ Европейскити вѣстници и ко-ито занимаватъ дипломатити на разни ка-бинети сж отъ една страна, паредата на и-талийскитъ бой които еднакъ ся свършва отъ друга първипи искри на бойтъ който начува между Испанія, Франція и Марок-скитъ Императоръ.

Ако вярваме новата Прусска газета, вижданіето на Русскитъ и Прус-скитъ самодържецъ въ бреслао имаю за целъ да приготвятъ общъ миръ.

„Научувамъ ся дуза Прусскитъ листъ, че главната цѣль на вижданіето въ бреслао бѣше да ся намѣрятъ твърди основи за Европейскитъ миръ, и да доведатъ увѣ-ренността въ духовоти чрезъ съгласіето на двѣти голѣми сили въ сичкити въпро-си които видятъ. Увѣрватъ че сичкити въпроси сж разгѣдани, и че сж съглас-сани връхъ сичко. Но думатъ обаче да да едно формално съгласіе ся е поставило. Мишнѣто което сж раздѣла въ Виенна, че вижданіето въ бреслао сж отправило про-тивъ Австрія не е осъдено. На противъ, Пруссія ся помани да ураши разсуждити.

Чрезъ една депеша отъ Лондра 7 Ноем. която обнародвахме научи-хмъ сж че Франція и Англія сж съг-ласни за събираніето на единъ конгресъ. Освѣтъ това въколко вѣстници увѣря-ватъ че конгресътъ ще ся отвори по Декември, и ще сж състави отъ сич-кити сили които подписаха Виенскитъ трактатъ и при това юще, една кон-ференція ще стани между държавити на Италиа, съ цѣль да положи основи-ти на конфедерацията.

Огносително за това, ние намира-ме въ Английскитъ вѣстникъ *Морнинг Постъ* единъ твърдъ увѣрительнъ на-права:

„Императорътъ направи за Ита-лія, дума тоя листъ, и имаме пълно въврѣние че ще направи още нове-че за да свърши дѣлото си. Колко-то за насъ, въ тая работа, ние не желайтъ никакъ видъ слава ние от-даваме на Франція почитаніето което и ся пада; нъ ние ся надѣваме че голѣмийтъ съюзъ кѣмо сжществувъ-только години ще ся тури за полза и за да ся испълни съвѣтъ програма-

та на императора сир. Италиа да е на Италиенити.“

Както ся обща Австрія е готова да глѣзе въ конфедерацията, чака от-вареніето на конгресътъ.

Рѣкохмъ че въ Марокскити мѣ-чпотини Франція и Испанія сж обладани отъ завоевателенъ духъ. Тая слухове сж неосновани и депешити които дос-тигнаха отъ западъ, оставятъ голѣмо величіе въ дѣлото на Франца и на Ис-панія. Между двѣти сили не сжщест-вува взаимно съгласіе нито общо дѣ-ло. Франція иска границити на стяжа-ніята и да ся почитатъ; Испанія си отвраща.

За едно обезчестваніе, завоева-телниятъ духъ не сж показва нито отъ една страна нито отъ друга. Сирахътъ идешъ отъ Англія която, улашена отъ испаніята които Испанія правеше на Марокскитъ императоръ глѣдаше Фран-ція съ подозрително око и рѣшител-но общаваше да внимава и дору да дѣйствува въ нужно време.

Въ засѣданіята на сенатътъ и кон-гресътъ Испански, предсѣдателътъ на министрскитъ съвѣтъ, контъ Луцена, извѣсти на представницити народни че правителството обявило бой на Ма-рокскитъ императоръ. Тая повинна сж пріе съ голѣмо рѣжонлесканіе.

Его сматката която предсѣдатель-тъ даде по голѣмо рѣшеніе да прави-телството:

„Ние не отиваме въ Африка въдхнати съ завоевателенъ духъ! Богъ, ще благослови нашити орѣ-жия, и храбростта на нашити войни и на нашити маринари ще даде на Марокцити да видятъ, че тѣхъ пена-казанно не ся обезчестява Испанскія-тъ народъ, готовъ да поеги ако е нужно дору и огнищата на непріа-тельтъ за да си отворни. Ние не о-тиваме въ Африка за да настѣпимъ Европейскити интереси; никоя мисль отъ тоя видъ не занимава. Ние о-тиваме да омийтъ нашата честь по-вредена и да искаме поручительства за напръдъ. Ние искаме да ся отвор-нимъ връхъ марокцити за жертвити, които направи народътъ. Кой може да ни наръче славолубцы и да ся оп-лачи отъ нашето поведение? Ние сме силни съ нашата правда и съ наши-ти права; Богъ ще направи остатокъ!“

Въ тѣхъ засѣданія слѣдъ като че-тоха едно предложеніе подписано отъ няколко сенатори, което тѣхъ бѣше съ-ставено: „Сенатътъ чу изисненіята на правителството, и дава подпорката си за да заштити честта и интересити на Испанскитъ народъ“ събраніето ся разнесе.

Слѣдователно заповѣдъ ся даде, да пратятъ отъ Мадридъ, за походната войска, сичкити баталіонизовцы, освѣ-тъ баталіонътъ Парижа който стои въ гарнизонъ.

колкуто за Франція тя ще дѣйстви-ва както ся види исклучително проти-въ марокскити племена съ тоя начинъ щото да ги накажи и да укрѣпи къмъ тая страна границити на стяжаніята си въ Африка. Въ тоя не сжществувъ ни-

що което да предзанимава съюзницата и и да и даде случан на едно какво да е счисаніе.

Една французска войска е въ Алгерія и една депеша отъ Паризъ 30 Октомв-рія, дума че една битва отъ два часа станала и че французити придобили За-губити нѣмъ не сж важни.

До гдѣ европейскитъ конгресъ назначи отваряніето си за поставяніе-то на единъ пѣленъ моръ, Австрія ся занимава внимателно за вътрѣ-шнити си работи и да извършова реформити които ся отнасятъ на об-ществениити сношенія.

Виенската *Пресса* забеле-жава въ единъ членъ до кой степенъ е стигналъ въпросътъ на федерална-та реформа въ Германія и ся изра-жава както слѣдва относително за де-пешити на Контъ Гелберъ, Г. Шай-мичъ и Г. Себахъ.

„Ако направимъ отвлеченіе на гнѣвливостта, дума тоя вѣстникъ, на която и самити дипломати не можатъ да ся противятъ когато е слово за единъ въпросъ только пламененъ как-вто е въпросътъ който занимава днесъ Германія, произлиза отъ трити ноти отъ Виена Берлинъ и Кобуръ че ни-какво споразумѣніе не е никакъ не-возможно мѣжду разниити германски правителства връхъ една федерална реформа.“

„Днесъ никой не отказва вече че тя е нужна; дору и самити оныя които сж поприятни на федера-ліятъ актъ въ сегашния-тъ му образъ, признаватъ че приличия и ядри ре-формы сж неизбежни. Малко пазиманія на страни, сичкити партіи въ Германія сж съгласни връхъ това. За тоя-еко и да пазимъ негли въ това нито ново-добър е нуждата на тѣхъ реформы да ся припознай тържественно предъ сичка Европа въ депешити на Контъ Рехберъ на Г. Шаймичъ и на Г. Себахъ.“

„Едно друго съдѣвіе отъ разменіето на нотити о ч слѣдъ слухътъ на който ся раздѣде око-ло реформатрческити клоненія на Анземахскити лица, положеніето на правителствата сѣща тѣхъ клоненія е сега по ясно. Австрійската нота отдава дѣтелне на сѣвоя партія правото да състави една Германія безъ Австрія.“

„Прусската Нота отговори только положително щото не признава други клоненія за една федерална реформа освѣтъ клоненіята които гонятъ тѣхъ цѣль чрезъ законни патина. Колкото за положеніето на Пруссія сѣща Анземахско-то движеніе, тя ся отка-са до наскоршното обявеніе което Контъ Шверинъ направи въ името на Правителството, и споредъ ко-сто Пруссія е удобрява една реформа която да не-жи да ся обиди спротивъ правата на сичкити Герман-ски князове и които да клонн къмъ онова което е възможно да ся постигнати чрезъ практика.“

„Саксъ-Кобургскитъ дукъ, който представя-ва лявата страна въ парламентътъ на Берлинскити князове, гдѣто Австрія състави десната а Пруссія средата, протестува и той отъ негова страна про-тивъ подложеніето че некажъ или че помагалъ на иск-луженіето на Австрія. Саксъ Кобургскитъ дукъ обя-ви най послѣдъ че не иска да одобри сякоя особита точка на програмата която бѣше изложена.“

„Тѣхъ, като Пруссія непринозна Айзенхското движеніе, когато обяви че обстоятелство глѣто името и ся бѣ турило въ сегашното движеніе бѣ не независимо отъ волята и. сжщо Саксъ Кобургскитъ дукъ ся отдѣли отъ тая программа, защото можимъ да си въобразимъ една игемонія на Пру-сія безъ спирашето на Австрія въ федералното прусско-германско състо-яніе. Двѣти либерални правителства от-казаха прочее движеніето на Айзе-нахъ който бѣше гудилъ въ тѣхъ най голѣмити си надѣжи.“

Нашата ся склонява за реформити които ще станатъ въ правителството му. Свѣтската му власть ще ся по-кровителствува и упоза, защото е ну-ждна за независимостъ на църквата и съобразна отъ Италийската свобода.

Великий Князь Константинъ ся уч-ченъ съ флотата си на Вила-Франга.

СЯКАКВИ НЪЩА И НОВИЦИ.

— За да допълнимъ случкити тържеството, въ Българската Цѣ-треба да приложимъ, споредъ ни увѣрватъ че една нова плака ся направи, тѣто глупостити въ Екзархоса не ще сжществуватъ.

Увѣрхмъ ся още че Г. Ек-хосъ вмѣсто да плати за плака съмъ стотинъ гроша които му вручили, платѣтъ петъ стотинъ. Ста гроша джепъ арапскитъ. Не стигна на Г. Екзархоса, гдѣто е лъ досега народокрадецъ, той по-ла и святокрадството. Е! Атъ-потомче засрами ся вече де! които изеде и сега и тѣ происх-тъ отъ потѣтъ на нашити мили е-родни. Едно такова лакомство не само тука да ся забѣлжи и ще и въ мѣдната плака.

Читателити на Г. Екзархосъ зъ съмислѣ, помиятъ още, които подскачаше моналата сжббона православната му фанарія щѣ-ри въ основіятъ камѣкъ а Ба-рія не. Е! добръ нека фан-лежи тамо съ безчестіето което крива лукавйгъ и редакторъ. Н пожеламъ тая честь, тая слава: съвѣстѣта ни е мирна предъ Б-предъ милити ни съотечественици.

— Въ врѣмѣто на Римската блока, единъ прочутъ римлянинъ тогъ, думаше по причина на вѣ-ници ти: „Какъ двама вѣзани можятъ да ся глѣдатъ безъ да ся-ятъ!“

Нашити българи тука знаятъ завчера, четвъртъкъ грькиятъ в-рхъ рѣкоположи Архимандрита тенія за епископъ за Полянскъ пархія съ цѣль да ги слобри с-ра-казанскитъ дворъ. Нъ нашата лгари незнаятъ че Партеній е първипитъ даде мисль на нашити гари въ Кукушъ да ся отпрати Н. Свѣтѣйшество Пѣа IX; че П-ій о който на два пѣти с-прошеніето което кукушанити п-ха до сжщиятъ Римски църковс-никъ и на което приписката, от-ртеневиятъ оригиналъ сжществ-нашето писалище. Това нашити гари незнаяха; нека го научи-то е только достовѣрно щото не-приписката която имаме засвѣ-сгвува нѣ още и лицата за-прошеніето ся направи.

Слѣдъ това, като видимъ м-андритъ Партенія да играй двѣ-роли, ние ще повторимъ онова-то изложихмъ въ началото съ е-ка поправка:

„Какъ Кукушанити и Партенія глѣдатъ безъ да ся смѣятъ“

— Н. П. Г. Партеній, Епископъ-ски днесъ трѣгнува за Солунъ-тамъ за Кукушъ.

— Една императорска за-п-която треба да ся извърши без-бава, заурещава на турскити тѣ високъ чинъ да правятъ разноски, и имъ заповѣда въ-врѣмѣ да употребяватъ фере-тъка боя и отъ туземно (ер-тно.

Слъни-ти на глухи-ти

Карагіози. —

За наследникътъ на блаженіята
Петра, Князь на Апостолити.

Такова е заглавието и гаврити на новиятъ членъ когото Ц. Вѣстникъ завчера обнародва. Сичкити думи и прилагателни които съставятъ тоя членъ сѣ заети отъ насъ. Нашиятъ събратъ нема друга честь и друго достоинство освѣнъ да ги съедини и да състави отъ тѣхъ едно само наименование *princeps* (главно) по което, той и неговити желаятъ, види ся, да ги познаваме и да ги показваме на другити.

Нъ, че го желали или не желали, неопровергательно е обаче че никой не е достоенъ толко за името: карагіозъ, колкото нашиятъ събратъ и неговити. Прочее хубавиятъ членъ когото ни праща, какво доказва? той доказва, или по добръ, той трѣба да докажи че Г-нъ Карагіозъ и карагіозийци му намиратъ името *Karagioz* много общо, и много лишено отъ украшения и, че, като пожелали едно имя по високо, по голѣмо, и по отличително, тѣ имали добрината да трѣсятъ сами, изъ между нашии членове, родътъ, видътъ и числото на украшенията съ които желаятъ да имъ украсимъ името.

Е добръ! ние доброволно сѣ склоняваме да имъ дадемъ името *Karagioz* съдружено съ отличителнити (слѣпи и глухи на блаженіята Петра и Князь на апостолити) като толко архитектурни притурки твърдъ добръ съразмѣри съ Карагіозското звание.

Ние ще направимъ едно по добро нѣщо. Какво? ние ще туримъ предъ очити на нашии читатели нѣколко мостри отъ новата игра на карагіозити отъ която Г. Екзархосъ (Уста карагіозъ) и неговити (чиракъ карагіозъ) ни даде едно *editio princeps* въ новото издание на вѣстникътъ си.

Найнапредъ нека изложимъ на кратко тая игра на карагіозити. Защото, като разнити части на тая игра ся видятъ разбъркани и, при това като дѣйствителити не треба да стоятъ предъ очити на зрителити или по добръ на читателити добро и полезно е да дадемъ съставителнити елементи на тая игра. Нашии читатели като видятъ веднѣжъ елементити или по добръ азъ буквата на тая игра на карагіозити, тѣ ще сѣбаватъ съ повече леснотія устальци ти които Г. Екзархосъ и карагіозската му компанія извършватъ. Ето прочее елементити на тая игра.

Въ XVI-а глава на Евангеліето отъ Маттея, Исусъ Христосъ нарича първиятъ отъ Апостолити си *Петръ* (ст. 68) подолю (ст. 23 24) Исусъ Христосъ нарича истиятъ Апостолъ *сатана*. Като туримъ началнити предложія на това разсѣждане или по добръ на тѣзи Карагіозска игра, Г. Екзархосъ и компаніята му вадятъ слѣдѣщото заключение:

Ако Папишашити могатъ да заключатъ отъ думити на Исуса Христа че Папата е Петровъ наследникъ, ние, православни Карагіози, ние можимъ да заключимъ съ истиятъ начинъ че е наследникъ на сатана.

Слѣдъ като тѣй положили основити на карагіозската си игра, Г. Екзархосъ и компаніята му прилагатъ:

«Щемъ ли за това просто наше Евангелско вѣруване изгуби нещо отъ православіето си! Не, защо същата Господня уста изрече иди за мною сатано, и пр. какъ и яко ты еис Петръ и пр. Прочее ако споредъ Папишашити Папити сѣ наследници Петрови ради първити думи Евангелски, защо и споредъ насъ православни (карагіози) ради втори Евангелски да не са наследници и на сатанството, (туку рече) Петрово. Прочее споредъ Евангеліето и мы ще напишемъ за да допълнимъ Паралелътъ блаженство Папата е наследникътъ на сатаната Петра.»

Сега като нашии читатели иматъ предъ очити си, ако не цяла играта, то поне главнити части на карагіозската игра която Г. Екзархосъ и компаніята му издадоха, сякой ще ни пита защо е една такава игра.

Защо една такава игра! Истинна да кажимъ и ние незнаимъ. Онова което знаимъ и което сме научили отъ Исторіята е че сичкити еретници сѣ употребявали Евангеліето съ истиятъ начинъ както Карагіозската компанія го употребява днесъ.

Нашии Българи знаятъ колко пострада Исусъ Христосъ отъ Книжницити, отъ Фарисенти и отъ старейши Еврейски и дору отъ Канафа. Какво нѣщо сѣ тѣй горделиви Книжници Фарисеи, старейши.....? Карагіози. Какъ употребяваха Исуса Христа и неговото учение? Като Карагіозъ.

Слѣдъ като насилаха Исуса Христа съ хули, посрамленія и мъки, сѣ една дума, слѣдъ като го обѣсиха на кръстъ, тѣя карагіози сѣ отнесоха съ Апостолити му и ученицити му Както сѣ отнесоха съ учителътъ.

Прочее сичкити тѣя карагіозски игри не треба да очудятъ никого. Защото Исусъ Христосъ като предказа че това ще сѣ сбѣди врѣхъ неговото лице, предказа още че ще сѣ сбѣди и врѣхъ лицето на ученицити му. Презъ денътъ когато карагіозити щеха да докачатъ Спасителътъ, Исусъ Христосъ не повтори ли на Апостолити си че ще притърпятъ истити игри въ които слѣдъ малко щеха да го видятъ, да страда той самъ. Не ли имъ рече:

«Помнете думити, които ви рѣкохъ: *служата не е погълнѣла отъ Господарѣтъ си. Ако тѣ мене изгониха и вѣсѣ ще изгонятъ*» Иоан. г. 15 30 ст. Исусъ Христосъ не предказа ли и на Апостолити че тѣя карагіозски игри ще сѣ слѣдствіето на една неустоенна умраза? Да. «*Из за да сѣ сбѣди словото писано въ законъ тѣзъ илв. Защо напразно мя възненавидѣха.*» (Иоан. г. 15 25).

Прочее, гдѣ ще сѣ свършатъ сичкити театрални сцени съ които старити и днешнити карагіози сѣдятъ за добро да наситятъ страстиги на единъ развратенъ народъ? Тѣ ще сѣ свършатъ днесъ както едно время въ испъненіето на Божіити намѣренія или както говори Св. Апостолъ Павелъ въ съставяніето на Христовото тѣло сир. въ съставяніето на Църквата.

Самъ Исусъ Христосъ има грижа да ни обади: «*И азъ като сѣ възнеса отъ земята, ще привлѣча сичко къмъ мене. И това явореше, прилага апост. Иоанъ, за да покаже сѣ каква смъртъ щеше да умрѣ.*» (Иоан. гл. XII, 32).

Колкото за първиятъ на Апостолити, Петра, единъ другъ апостолъ не ли ни казва че Исусъ Христосъ му рече, найнапредъ: *наси овци моя* и че послѣ притурѣ: *истинни, истинна ти думамъ: до идѣто си младъ, ти ще сѣ опасаши и ще ходиши идѣто щеш; но кога устарѣеши, друзъ ще те унасеа и ще те водятъ идѣто ты не щеш* (Иоан. гл. XXI. стр. 17—18)

Исусъ Христосъ какво бѣлжеше на Св. Петра първиятъ отъ Апостолити, основаніето на църквата му, ключарѣтъ на небето, пастырѣтъ на стадото му? Той му бѣлжеше или по добръ той му предказваше една нова карагіозска игра. *А това му прилага Св. Иоанъ, за да му покажи чрезъ каква смъртъ той ще прослави Бога* (ист. ст. 19).

Какво заключение да направимъ отъ сичко което рѣкохме? Слѣдѣщото:

Іерусалимскити карагіози распахъ Исуса Христа. Римскити распахъ пастырѣтъ му и сега какво правятъ Бизантинскити карагіози? Тѣ колятъ стадото.

КОТЕЛЪ 10 Октомври 1859.

Господине уредише на В. България!

За да допълните честното житіе на Котленскія духовникъ, когото ревностно защитавашъ нашиятъ Котленски родолюбивъ градоначальникъ съ подпискити си! Вмѣстете молихъ ви се слѣдѣщото, което отъ достоѣренъ изворъ исчерпахъ.

Този Котленскій духовникъ бѣлъ священнодіакъ въ Свята Гора отъ дѣто го водили въ Меленикъ съ стареца му, койго го напирилъ отъ доброто му поведѣніе, и тогасъ бѣлъ отишелъ въ Цариградъ, дѣто като сѣ обрѣсналъ честната брада, останалъ при Золотовичъ ли, както явихте, или на друго мѣсто. Сетѣй покаялъ се пакъ, отишелъ въ Свята гора, принадлежалъ на Агатагела Архимандрита, и покойния съжалилъ го рекълъ му да сѣ остави брадата, за да бѣлъ священнодіаконъ, запонилъ се сетѣй и направилъ първъ такситъ за въ Котелъ, и тамъ първи пѣтъ зе да исповѣда и да благославя на грѣчки езикъ. Да му имамъ молитвата и благословеніето, а най повече свидѣтелитъ му за честити му поведѣніе.

Единъ читателъ на Вѣстника ви.

Габрово 22 Септ.

продълженіе отъ притур. № 7

Той е человекъ за почитаніе ради неговити добрини, които сѣ каждадневно грижи да принесе на наше, то Габрово, той не уморно сѣ труди за общото добро; колкото Кадійникъ е лошъ, толкова този е добръ. А четирмата ви отписатели можа да ви докажа когато искате, че сѣ человекъ почтени и достойни за похвала и да сѣ наричатъ патриоти, и тѣя нищо не ви сѣ сѣлагали до сега, каквото чрезъ вѣстникътъ самъ виждаше да винисуватъ за наше Габрово. — Сега доде редъ и за Г-на Бурмовъ учителя ни. Той младъ почти 27 годишенъ, и отъ дѣтството сѣ още е бѣлъ у киевската Сичиварія въ Россіи, да учи Богословіе. Той е научилъ както го видете; помежду това е научилъ гордостъта и мечтаніето въ крайностъ такава гордостъ што не мога я описати. Първата ли чи той отъ какъ е дошелъ тѣта, станалъ причина на много раздори, на нѣкои дѣца и други, да зурѣжатъ училището, и едно да отиде на Филибе да учи като сѣ е уплашилъ баща му да не вдѣхне Г-нъ Бурмовъ неговата гордостъ на сына му. То е вѣрно чи каквото глѣда невинното дѣте отъ баща си майки си, и най паче учителя си него и научъ. — Отъ една стра-на ни е драго като глѣдъ ученицити Бурмови да напредватъ въ ученіето, а отъ друга ни е много жалко глѣдѣтъ чи нѣ е вдѣхналъ негова навикъ (гордостъ) то е лошо! Предъ Г-на Бурмова имамъ за повърни учитель Г-на Христофуза Сичивъ Николаева той е вече познатъ на много лица за честното си поведѣніе, и Габрово трѣбува да признателствува на негово словесіе чи е нанесъла полза на много млади малко много, и имъ е по отворилъ очити. Ако не сѣ научили много, той не е кривъ, както искаше да каже Г-нъ Бурмовъ въ ланското училищно испитаніе, но сѣ криви бащити имъ чи не сѣ държали сѣновѣти по много въ училището, ами щомъ сѣ понаучили нѣщо, тѣя си ги прибраха, чи нѣха да ги правятъ попове. Е! сега учителътъ шо да стори? които учени-

и се изостаня не научиха ли пещер учителя Христоу като стое почти 12 год. въ Габрово, той колко партии направи? той колко неприятел сполучи? нѣма всѣки габровецъ исповѣда. Всѣки габровецъ почиташе и почита уч. Христоу, изключително само нѣкои прилагани станаха приверженици Г-ну бурмову да гонятъ уч. Христоу. Г-нъ бурмовъ полагаше като си доде отъ Киевъ, въето да измодари уч. Христоу за благодаренията, които му е отпущалъ отъ какъ е въ Киевъ училъ. А той ся упорчи противъ него съ всякакви сръдства, направи го чие е грѣхъ, и чие е причина да е остана Габрово на дъра отъ други тѣ градове съ просвѣщеніе то; мислямо Г-нъ бурмовъ чие като убори Г-нъ Христоу, ще сполучи той, но на това ся извага Г-нъ бурмовъ, но не е ф а й д ж е ж, като уч. Христоу утиде за работа та си въ Цариградъ, и остана тамъ вече съ жалостъ на мнозина отъ тукъ, които сѣ уцѣниша негова трудъ, и негово то добро поведение, а сега по ся тукъ за него, като сѣдѣтъ Г-нъ бурмовъ то. Знаете ли какво думатъ хората за бурмова? — нали е козибаринъ, пакъ козибаринъ, да ходи и на новия свѣтъ да учи пакъ козибаринъ, на, уцѣнивайте вече тѣя думи на простия народъ, и по тѣхъ не ся отбирете по ясо иза Г-нъ бурмова какъ е, наистина чие види ся да има добри познания, но пакъ козибаринъ. Той дору да даде за доброто поводъ на хората, а той виждате какъ прави; какъто е и направи самичакъ писмото, — за косто по напредъ говорихъ чие ми сте притворили пренишъ, и то е дадъ на двамата та по първи ученици да го припишатъ и да го подпишатъ и пратитъ на васъ: Тие глѣдаха да писуватъ чие прашатъ първообразно и до Цариградски Вѣстникъ; ако ся испечата, изъ тогава спроти ударътъ му ще прибъраатъ да ви кажа правото кое е за отговоръ му; а сега ся утраничавае само да ви увѣра чие речени ти ученици сѣ подмажани отъ Г-на бурмова да ся подпишатъ, какъто ся научавае отъ нѣкоя мѣсто. За това почтенный Господине? като нѣкоя добри изясненіе на него писмо, азъ ще сѣдѣувамъ да ви явя другъ явъ, чие сега липъ много ви писахъ, страхъ ми о да не ви утегча съ продълженіе си, и пождѣду това имать си и бѣзвѣда, та оставямъ за друга поща. А ако има Г-нъ бурмовъ за нещю да отговаря, или ученици те, или други чие не е право косто ви писи, азъ ви ся обявавамъ чие ще стоя съ отворени гарди всѣкому да докажа съ здрави и вѣрни доказателства чие за всѣкото право ви пиша и съвѣстно.

Здравѣйте.

Помѣй ви приятель.

ГАБРОВО 13 8-врий 1859.

Г. Редакторе на В. България!

Можимъ ви, колко то и да имате навалида на работата си, да благодарите да сторите редъ и на сѣдѣющаго издѣленіе въ стѣлпосте на грѣшнѣти вашъ правоуголюющій В. България, за отговоръ на самохвалства та на нашето учителче Г. Бурмова и тоно издѣленіе на истото дѣло, което негова милостъ твърда изѣбява и лъжовно доказва въ гнусавити описъ и пѣния съ клевети двѣ статіи написани въ Православна Фанарія № 449, като жертви кости които качитъ по гората за плашило или да показватъ че е сабийска. Нашето обаче тука намѣреніе не е съвѣтъ несприятелско пѣ като добри помечители, а ще треба да ся поокастримъ за да станимъ поглѣтки и да даваме, оавѣнъ дръва за огънь, и полезни издѣленіе.

Прочее самохвалното и безстыдното наше учителче зачува членътъ си съ тая страсть която го е кощено вече привела т. е. злобата противъ В. България Редакторътъ му Г. Цанкова да ги укорява, надѣяща ся чо съ това ще сполучи да укрій грѣшките си и дошавиатъ си характеръ, за които го тѣй праведно изобличаватъ. На това, Г. учителче, кой ви е виноватъ? мислишъ че е Цанковъ и В. България та за туй имъ ся тѣй несмислено яришъ? Нѣ изѣганъ си. Незнайшъ ли че което си чловѣкъ самъ ся направи и богъ неможе да го расправи. Това истото си го направи ти съ твоята гениална глава! Не ти ли думамъ да ся незахващашъ съ Драгана Цанковъ? не ли задържахъ повече отъ двѣ недѣли тука първата ти статія да ся не испроваждатъ за обнародваніе? не ли ся задържахъ още толкова въ балъ-капани и ти писаха и приятелски та съвѣтвяха да ся оставишъ отъ намѣреніе си? не ти ли писаха въ сѣщото вѣрѣя и отъ Търново за това? не та ли сѣвѣтвяха и други още? нѣ главата ти дървена не зема! зерь мажракъ не стои. Ти бѣзъ това не ще да ся забавишъ да ся не покажишъ рогата като охлювъ сѣдѣтъ даждѣтъ. Ако главоболіе то и техничати на сърцето, дума монганъ ни бѣ доваждали по изъ напредъ отъ да ся опиешъ, нѣе быхъ си вардани да не пишемъ твърдъ много. Нѣ слабострастіе то и вкусьтъ ни исприваря и покрива лошита сѣдѣствія на планіе то.

Н. словесіе, Г. Бурмовъ, за да укрій, защо то ся не усетишъ чо самохвалство то е принадлежи на ушатаго чловѣка, писалъ ушъ като отъ друго лице, самъ и пакъ за себѣси, а още по да ся окри, и правописаніе то ся развѣнѣлъ, та станало какво! двѣ статіи отъ единъ денъ отъ една рѣка и една глава съ двѣ разни правописанія, като че отъ два писача.

Да, отъ учителче то и отъ богословъ тѣ, сѣщо то наше бурмовче. Да, бидимъ (тажжъ безимъ салтъ чузу деиширимъ).

Г. Екзархосъ православно—Фанарійскій Редакторъ, нашѣтъ гений богословъ и Фанарія, любезниетъ му листъ (защо то го привѣзвася) твърдъ ся навикнали да назаватъ лъжовно (уйдурма), сичко онова косто не е съгласно и е противно на тѣхнати гениални идеи. Истото стапа и за съобщеніе отъ Габрово въ В. България. Негово словесіе сѣй да лъжи и казва че не было му (на Г. Цанковъ) съобщено и дократено отъ Габрово. Нѣ си е било ушъ само негово адеко изобретеніе и клевета. Тука да е и ште лъжи събѣтъ та му, пакъ нашо гордо павуче че тѣхъ и ще ся мѣжи да го опровергае? зашто никакъ не му понясше, то бѣше най опасній ударъ отъ сички други до сега и смъртій даже за него: Защото бѣше отъ Габрово, отъ тамъ гдѣто му бѣше угодно да го хвали Православна Фанарія, съ статіи ти които лъжливо титулувае и съ голѣми слова написаваше. Мисли отъ Габрово противъ В. България, и ослѣдъ отъ Габрово, и пр. и пр. а кѣ само отъ мѣзкътъ на богословчето новомахатенско (болиби габровски). Тѣхъ зерь който ги пиши не сѣ лъжливи, не сѣ уйдурма и даже не отъ една глава, нѣ отъ цѣли общества? А пакъ бѣдѣа та България, съ Цанковъ Редакторътъ и, тѣ са сами, че уйдурма; чуденіи ся вѣстията Цанковъ! Сички сѣ противъ тѣбе — Екзарховци, Христидовци, Палазовци, Бурмовци богочвци, и пр. А ты самъ и съ твоятъ Богъ противъ сички ти. Сизанъ и чуденъ е вѣстията тѣй, тѣ Богъ Цанковъ...! Той е единъ творий чудеса, дързостъ прочее, и напредъ. Каквото ти повикахъ такава имъ ся и обиди, небой ся, който ти дава сила, той ще та и защищава.

А нѣй лека да ся завършимъ на нашата ся работа и да сѣдѣваме съ чочорженіе то на наше то перце, напредъ и да видимъ какво ще кажимъ за самохвалства та и клевети ти на нашето учителче. Нѣ пѣса си допустимъ и сега да ся дръжимъ се у истинната която е была всегда нашѣй поводъ, и тай тихо и право да ся изсѣдѣваме сичко което е рѣкълъ и писалъ самъ негово словесіе Г. бурмовъ и си дозволилъ толкова лъжи и мѣсли клевети, съ намѣреніе ся и само да ся оправдае предъ вѣтъ, да ся хвали и да ся покажи че е само той сичко, той добръ, той правъ (безъ грѣшенъ) и кѣне и кори сички други които го не послѣдватъ и оклевети нѣкой отъ членовети на почтенното ни общество негли и сичкото

Вчера го глѣдахъ да ходи по улицити проповѣдникъ богоносенъ, ушъ защитителъ на православіе то, на догмата (като нѣкой разярѣнъ фанатикъ) да придумава хорицата и убѣждава простодушнати ни съграждане (като дяволъ съ картуната) чели или нечели, знаеши или незнаеши, виждали или не виждали или не виждали вѣстникъ, да подписватъ извѣстіе противъ България че былъ лошъ и вредителенъ за насъ. Той ся появява въ православна Фанарія съ толкова адеки благослови ямръснотіи противъ братіята си, благодарителни си и едно цѣло общество. Нѣ горіето му смиреніе и набожество было само приправено лицемеріе. Само и само чрезъ такива намамени поданси да може да въсторжѣствува съ нѣматъ си, изъ днесъ пада азъ бѣдѣиатъ на доло съ главата си.

Не бѣше тѣй мѣжно на Цанкова да предвиди още съ първий погледъ надъ първата му статія че той самъ ще ся заплѣте и хлопне въ капанътъ, та за това и сѣ задоволи да му каза: „Трай, то ще ти доде редѣтъ.“

Негова милостъ Г-нъ Бурмовъ съ сплѣнъ чувства ся гивѣи и сѣрѣя на Цанкова че трѣснѣ ушъ и намѣрилъ средство (и то лъжлива уйдурма). за да нарани и подозри учителя си Бурмова. „Восплатата на беззаконіиатъ е гордостъта и непризнателството, дума Аime Martin“

Не е Цанковъ, не, нѣ само твоята горла глава и безпѣтно поведение по напредъ отъ Цанкова на наранѣха, подозриха и съблазниха. Каквото бѣше тѣй трудно отъ първий погледъ на писаніе то да та познаи, тѣй и намъ; зашто твоятъ порокъ е началото ти. Не сѣдѣтъ много като сѣ останови въ Габрово нѣе та познахъ и осѣтихъ че въ бѣрдото ти не ще можимъ да ся истѣчемъ платното. За това и ты самъ за свидѣтелствуваши като думашъ „тия огорченія срещнахъ изведнажъ щомъ стѣпихъ въ габрово“ нѣ щомъ стѣпи не, какъ това? нѣи ти бѣше противничи и завистничи и го още когато ты не познавахъ?! че възможно ли е това? Защо прочее, когато е было тѣй, писахте нѣколко пѣти предварително въ Одесса до Душеприказчикити на покойняго Ап-

(сѣдѣува)

СЯКАКВИ ПѢЩА И РОЗИНИ

— Една телеграфическа депеша извѣстява че Австрійци и Черногорци

сѣ ударили. И отъ двѣтъ страни паднали по единъ-двама. Черногорскити граници ги обсадила Австрійска войска военно и Австрійското правителство проводило да иска удовлетвореніе отъ Черногорскія Князь Данила.

— Сѣдебия Актъ за сѣзаклетити отъ 5-17 Септември ся печати на Францушки, и като ся свърши ще ся събѣи на чуждѣти посланици и на Вѣстничити за да го обнародватъ. Царското ираде изѣзѣло на 1 Ноем. и Н. В. Султанътъ, както рекохъи по прѣди отмахивахъ смъртъта, и освѣнъ това намѣсто наказаніе то съ желѣза, дажъ наказаніе то съ зазираше въ нѣкое кале.

— Онзи денъ доде на Портата една телеграфическа депеша, която извѣстява че мѣрѣтъ въ Пурихъ ся заключилъ съвѣтъ, като сѣ подписали сичкити книги.

— Комисіи тои стоаиха на В. Порта за да разгѣдѣтъ преобразованіята на управленіе то на Турското царство, както извѣстимъ у предимнати си листове, работятъ редовно. Онзи денъ Н. В. Великій Везиръ, кабрѣзли Мехмедъ-Паша, и Н. П. Харджіе то Фуадъ-Паша наѣбръхъ ся на засѣданіята на тѣя комисіи.

— Чрезъ писма отъ вѣлика ся научаваме, че въ Т. Падарджикъ владѣишкѣя ениотропъ киръ полѣ Георги Семчиновеца, съ спѣхъ гнусно поведение давалъ поводъ къмъ развратности, съ своите си нитриги привождѣлъ хората въ несогласіе и най послѣ съ невинното си сѣрце и насилственны-те си грабежи докаралъ селянати наската рая въ крайно състояние.

— Въ сѣщото мѣсто училищата много зѣ врьватъ отъ невниманіе то и не приѣжаніе то на учителите лихъ.

— Извѣстиятъ ни че училището въ Намагюрише ся намира въ зѣо състояние по причина на селскіятъ векшинъ, който иска по кефѣтъ му да ставатъ селскити работи. Нѣе ще дадемъ подробности.

— Увѣряватъ ни че единъ богословъ, иго живѣи въ Браила, скоро ще ся появи и готвилъ противъ насъ и противъ нашѣтъ Листъ една брошюрка. Желателно бѣ было да я побързова, за да видимъ и знаемъ колко богослови имамъ нѣе бѣлгари на свѣтътъ въ тоя частъ.

— Съобщаватъ ни отъ Свищевъ любозитни подробности за прочутити мюхлязи Г. Шишманоглу и Цвятко. Отъ тѣхъ Свищовци неможали да ся зематъ лаваръ, не мали редъ да ся купѣтъ риба, добро месо пр. Тѣ се изъ пѣтицатѣтъ, изъ кашити, тѣ въ мѣзлѣишѣтъ незнаишъ гдѣ, тѣ незнаишъ какво. Сичкити хора за тѣхъ хортували, сѣ едно слово тѣ были за примѣръ въ Свищевъ Почтеннати жители на горнята махала истинно грѣцка сѣ только разопачили шо то страшно е, ни думатъ, земята да не ги поглѣти живи. Цвятко имать веке кефили и работата му щѣа да ся оправи.

— Съ благодареніе ся научаваме че Г. Иванчо бакалоглу въ Букорешъ подарилъ 10 отъ Г. Бероновити францушки граммати на габровскити училища; 10 на казанлъшкити; подобно и Г. Божилъ Стефановъ отъ Котель подарилъ 25 на Котелскити.

ГАЛАЦЪ 15 Октовр.

Князь Куза, пріе днесъ и вчера чиниовничити и лицата които ся представиха. Той посѣти казернити и болницити и пріе депутатъ ти отъ бѣлгарити които дойдоха предъ него съ Бассарабія. Незнамъ да ли е за тая причина гдѣто князь куза трѣгва утрѣ за Бассарабія презъ която ще минѣ за да оиди въ Яшъ, при топа нѣма дуанма; градътъ е тихъ и ся занимава за работити си които нешатъ скоро да трѣгнатъ въ пѣмъ лѣятелно.

Монети въ Цариградъ 1859 Ное. 24.

Тур. лир.	...	Гр.	148 10
Англ. лир.	...	„	163 20
20-франгъ	...	„	131 20
Полъ	...	„	132 --
Минцъ	...	„	77 10

ДУПИЦА 19 Октомври 1859

Нашият плахка, Матея си дойде отъ Сересъ. Въ ше рече че презъ Дупница е миналъ за Самковъ: Не, Господине, недей ся съмѣляте; за да не-пагази въ Дупница на пъкамы съгре- е миналъ презъ планина-та — нечо ли дадето видна въ тоя случай на Българска-та пародна по- ница, кол-то глори в гузенъ пе-гонтъ бѣга? и да е, въ трѣба да знаете още че той, ка- то сѣ паучиха отъ достовѣрши лица, си е допе- боѣтъ, и ведно съ нѣго е допелъ и Дражкмиъ ископъ, съ мѣсячна заплата. — Не треба да сѣ съ- вѣвате зашто му е притѣблъ Дражкмиъ еписко- та го води по нѣго сѣ айжкъ, като ви кажа са- че, като не о той въ състояние да служи Ангур- и проч. взелъ го е той да му върши длъжност- Браво, Матея! притѣжатею на православие-то!! то ви довлѣе, а за друго оставяме Самковца да исповѣдватъ, че ни немаже антихристовъ-тъ ту- а са тамъ въ Самоковъ. —

Г. Редакторе на Вѣстникъ
България.

На 17 текушаго явяватъ ны отъ же- вна, защо въ котелъ сѣ открило едно ездо отъ мнозина злодѣйцы, които отъ години на самъ бѣха опустошили око- тѣ села и градища, както и сѣщото се- котелъ. Речениитъ злодѣйцы като бѣха днади въ рѣцѣ на Сливенскѣ каймакъ, тленскій мезлишъ за свойтъ си интересъ, кѣто и нѣкой отъ първѣтъ първоначалници даха довѣреніе на каймакама, и на Едри- нскій първи паша зашто сѣ добри чловѣ- м (хайдуги). Но сега като паднаха на рѣ- та на османъ пазерскій мидюръ, който нѣо доленъ отъ Котленскитъ чорбадѣй ще едами ще ли ги защитятъ пакъ котленцы, агаго нѣмъ сѣ испратятъ кефилицѣтъ, на ортата, които сѣ испращали по мезлишѣтъ а такива тайни, и добри злодѣйцы. За тѣ- и злодѣйцы сѣдователно ще ви явятъ Ис- орѣята, и защитницѣтъ тѣхны.

мболъ 19 Октом. 859

Габрово 13. 8-врія 1859.

(продълженіе отъ притур. № 9

рѣдова, твоити прѣатели да та испроводятъ за въ Габрово. Оше като сѣ научихме че идийшъ не ти ли приготвихме мѣсто и къща за живѣніе? но та ли прѣихме както сѣ стоеше? не са ли постаряхме да докажѣмъ както небѣхте та процѣнили оше че вре- дувашъ 15 тѣхъ хиляди гр. които ги назначаваша отъ Оседа за пособіе? да ти сѣ дадатъ. Да, нѣй безъ нѣй малко съмненіе сме увѣрени че си извършихме, като не та познавахме, сичко споредъ длъжността си и псчтено. Нѣ ты, словесѣйшій, като сѣ по- кава вреденъ за почетъ и сѣ обрѣа че сѣ..... Кой ти е кръвъ? не ли самита твоѣта горда глава? при- звай, призий, ничтожѣй чловѣче. Сѣмѣшъ да каз- вашъ оше че сѣ нѣкой кавестникъ, интриганти, за- вистници, приверженици на старѣй редъ, недобро- желатели твои и на училището, и насинни длъжне- ти! коп сѣ тѣя токова лоши чловѣци? добръ ще сторѣшъ да ни ги кажѣшъ, зашто нѣй познамъ да е имало токова грозни, лоши и зли хора между на- шето общество.

Повече отъ 25 години има отъ какъ сѣместву- ва нашето училище въ косто и ты преди 12 години сѣ учи. Нѣй незнамъ да е сѣмествувалъ другъ по старѣ редъ въ него, освѣнъ сегашнѣтъ; незнамъ да е владѣлъ нѣкога грѣкнѣтъ языкъ въ него; незнамъ даже и непомнимъ да сѣ е помнивало поца за нау- стница, псалтирь а не да сѣ учатъ въ училището. Това го каваме нѣй; това ще ти го кажи сякой еди- нѣ отъ нѣй годѣмѣтъ до нѣй малкѣтъ, това можатъ ти го каза и отъ сички пашѣи околии и сѣбѣди села и градища. А ти словесѣйшій, отъ дѣ го казвашъ на противъ незнамъ! разумява сѣ че отъ твоѣта са- мо горда глава; може бити заради тебѣ, нѣштити по- чтенни съграждани да искатъ да промѣняватъ сѣмѣ- нѣтъ редъ на училището който сѣмествува отъ то- кова години насамъ и да го погрѣкомачятъ, косто не е бывало тука до сега никого, даже и въ послѣ- нити прѣжѣна на грѣкомачество то.

Мозимъ Г. клеветникѣтъ на длъжнитѣи и кле- ветити оныя статѣи и оправдательтъ на Г. Бурмовъ (самъ си той) да ни покажи кои сѣ разнообразни ти оны токова лоши чловѣци и насиннитѣи слу- жители на които новѣтъ редъ ушъ на господство му имъ обистрилъ водита въ която си ловятъ тайъ спо- койно рѣбата? да, това непременно го искаме и де- рѣостно ги докажи такива че ако ги има зашто и нѣй ги некабулимъ. Нѣме искамо да ги упознамъ ако тѣ сѣмествуватъ и ги изхвърлимъ като непотребни отъ обществото, или ако не, тѣ да сѣ накажатъ, за- што такива и по този способъ да му (на учителъ- тѣ) припатствуватъ, тѣ не по малко и на насъ и на сичкото общество сѣ вредители. Проче нѣй немо-

жихме до сега да угадѣмъ че е имало токова ло- тука чловѣци. А вашето око като е по бистро, по проницателно пегли и по лукаво, за това си видѣлъ по много лоши хора, но ако на противъ окото ти е добро, ты щеше за добри да ги познаешъ.

Да не бѣдатъ оныя лоши, Г. учителъ, който не сѣ съгласяватъ на твоити глупости; оныя които ка- то позѣпахъ по обхоженіе то и по гордѣтъ ти при- мѣръ че неше можѣшъ съ нищо добро да ги ползу- вашъ, не си дадохъ синовете при тебѣ да сѣ учатъ. Ще отречѣшъ беки че нема такива? какъ това? Гос- Г. Георги Христо и Аилрея братѣя Хесалѣвичи, бра- тѣя Манафови. — Арпаудовъ — Стояновъ добри — Хр. Сав. — Никола Рач. — Х. Пенчо — Марко ипр.... Тѣзи отъ нѣй първитѣи и познати отъ претѣ родоло- биви фамилий, не сѣ ли щастливи сички съ синове въ цѣлѣтѣи возрастъ т. е. отъ 12 — 18 год. въ негли ще повторѣшъ кавестата и че пещатъ да ги учатъ, че нѣмъ сѣ свѣдѣтъ парити, или искатъ на наустни- ца, псалтирь и само грѣчки да ги учить. Ако да е тѣй зашто прочее единъ отъ тѣхъ ги проводиша въ Ц-градъ, други въ Шлодинъ, въ Търново, въ Буку- рещъ, а други чакъ въ Москва, въ Руссѣя? дали ка- то нѣмъ свѣдѣтъ за парити, или да трѣсятъ наустница, псалтирь и само грѣчки? и между тѣхъ, има оше много на които средствата не нѣмъ дозволѣватъ и тѣй мѣлѣти имъ чада сѣ принуждени да губатъ на празно цѣлѣтѣи си дни!! ето колко ще си ползва- нашето общество отъ тебѣ. Съ това нешемъ да ка- жѣмъ че неможешъ или незнаешъ. Не, нѣмъ щемъ да докажѣмъ че омразната и страстна та оная страсть гордостѣта отъ която сѣ владѣтишъ и отъ неумото ти обхождѣніе истодиха сѣ сърдѣта на нѣй добритѣи и любородни фамилий отъ нашето общество негли и на сичко. И по тѣзи причина не ни си полезель. Сѣщата е и за колто сѣ писа и първото изложеніе въ В. България! — не чи пари нема, нѣ истодѣваніе то и несъгласіе то косто направи нѣмѣтъ богословъ и пр — да, тѣзи е главната причина. Можешъ ли рѣ- че не е тѣ? не, неможѣшъ. Зашто ако да бѣше о- нал топлота която владѣше сѣгласно въ общество- то, косто всегда сѣ е старало съ усердіе за учили- щитѣи работѣи. Кой незнаше тогава че быха сѣ ле- сно нахѣрили средства (които сѣ твърдѣ изобилии тука) да сѣ извадѣтъ доволнитѣи количества отъ пари и да сѣ посрещнатъ нуждитѣи на училището, непре- менно както сѣ е сѣдѣвало до сега отъ токова го- дини насамъ? можѣмъ беки да рѣчѣмъ че като сѣ умножиха училищитѣи разноски въ тѣя послѣдни го- дини, или като неимахѣ да вземаме отъ Одескитѣи или Букорешкитѣи доходи за тѣзи години, сѣ при- чина? не, зашто нашето почтенно общество а осо- бенно горнитѣи любородни фамилий които сѣ сѣ гри- жали съ голямо усердіе въ сѣкой случай, за подрѣ- жѣніе то на училището отъ токова дълги години на- самъ, и сѣ жертвували доволно трудове и врѣме, и въ нужда и съ свой пари сѣ посрещнали. Ако да не бѣха сѣ наскърбили отъ тебѣ неможѣха ли напѣ- ри това и сега? можешъ ли каза че тѣя сѣ лошитѣи и противници ти сега? О! никого зашто все видѣши отъ невидимо ще тѣ грѣши.

Нашето училище отъ какъ сѣмествува, казахме, има повече отъ 25 години, нѣме сме изали въ него по много учители. Като оставимъ по изнапрѣшѣти да ги не изброяваме сички, имали сме оше Г. Христо- Костовича повече отъ 13 години. — Г. Грудова пове- че отъ 10 години — Г. Никифора Константинова, и вѣзанимѣтъ ни Г. Цѣлѣто Недева повече отъ 20 го- дини. — Отъ тѣя сичкитѣи лѣкой, непосредствѣи проти- вници нѣ бѣха въ сичко и! отъ сичко благодарни! Отъ това сѣ разумѣва че нема такива лоши и про- тивници за каквито ты ги клеветѣшъ нѣ самъ сѣ ты лошѣтъ господине!

Да, опѣкавашъ сѣ господине, и отъ товарѣтъ че ти былъ голямъ и тежакъ, предавалъ си незнамъ кои и какви язици, незнамъ колко и колко предѣтъ, че си и превоздалъ и приписвалъ уроци. На кого то- кози? на осымъ тѣхъ ученика които едвамъ имаше подъ твоѣ управленіе. Отъ тѣхъ шестмина та не та ли напустиха и остана само съ двама почти презъ сичкѣта година? И то лѣжа ли о? не, ты си го ка- звашъ нѣ не сѣмѣшъ да го искажѣшъ и приправѣшъ го че ушъ завистницѣти ти щези и него да ти пра- вѣтъ. Глѣдайте ничтожно извиненіе! зѣръ хората не сѣ оставятъ работата да ходѣтъ сѣ сѣдѣ тебѣ, да ти правѣтъ пакостѣи, като ты, словесѣйшій, остави- шъ ученицитѣи си и губѣши время то си въ слива- нѣ на безмѣстни статѣи и критики и ходѣши по у- лѣтитѣи да убѣждавашъ и подписвашъ извѣстѣи про- тивъ Вѣстникѣти.... Съ тягѣта та на двамѣта учени- ка, разумѣва сѣ че си ималъ врѣмя и за такива да вършишъ не подобѣщи твой работѣи. А! забрави- хѣмъ че си благословѣтъ и бранителъ на догмата! е това е работа, дано нѣмаже честь отъ много такива благословѣци че ни накарватъ да сѣ истрѣпѣмъ единъ другъ.

Много ти былъ, разумѣва сѣ, трудѣтъ съ два- мѣта ученика, че ти требало голямо търпеніе. Да, голямъ и тежакъ напѣстѣи и сѣкой неможе го о- глѣтка освѣтъ ты. Защо не сѣ стовари поше и отъ тѣхъ, че сѣвѣшъ да ти отскѣни (тѣй и намъ 15 тѣхъ хиляди гроша) ако ти сѣ токова тежѣи? то бѣше направѣлъ и намъ, добро! нѣ не си научѣлъ добро да правѣшъ. А! отъ мѣсѣтъ Маѣи и ученици- ти на Г. Никифора сѣ былъ посѣтъ ти и тѣмъ какѣи да нѣмъ правѣи? или като ги просто нагѣдѣваше до свѣршѣніе то на Юліа, които приговарѣха сѣ готѣ-

ха за испѣтаніе то. А и то тежакъ товаръ вѣистина на и за премѣя достоинѣ. Добръ че прѣтерпѣ тѣя товарѣи. Я вижъ колко си испѣталѣтъ отъ годѣмитѣи подвѣги; отъ многото утрудѣванѣи сѣ сѣ беки опо- нѣлъ че не знаѣшъ додѣ да сѣ хвалишъ и какѣо да пи- шишъ, нѣ си захванѣлъ да клеветѣшъ и укорѣвашъ хората. Виѣте прилика веднажъ отъ учителъ и бого- словѣ.

И сѣ студъ сме та биле морѣи зѣмѣлъ, и пакъ неприкосновенъ, неопреденъ, чудотворѣтъ си въис- тѣнна отъ богослове! зашто не заповѣда на тамѣ- ратурата да е по блага, по мека, че и нѣй покрай тебѣ да бѣхѣе добрували, или ако не канѣствувашъ щѣрковѣти въ добро врѣмя трѣгнуватъ кѣмъ зѣмѣи. ще: ти можѣте да ги последѣшъ да емигрантувашъ съ тѣхъ наедно; можѣте и по едежскитѣи страни и двамѣта си ученика да земѣшъ да кризѣта си. Това ти е възможно. И на прѣлѣтъ ако щѣхѣте, пакъ съ щѣрковѣти, все си дожаждѣте назадъ и на нахѣрѣва- те пакъ тука. Зѣръ ты си житѣлъ и растеніе едеж- ски, а не Скѣнто-Кѣевски! че не можѣшъ да търпишъ Мессѣйската умѣренѣа температура!

За по добро оше доказателство, че на многото ти занижѣни и голями трудовѣе, подѣтъ нѣтъ былъ изрѣденъ, ты казвашъ че и самъ Д. Цанковъ възхва- нѣлъ не давно Габровскѣто училище. Да, оше по отъ напредъ и самъ той пророкува и разореніе то му: Е да и С а у л ѣ в о и р о р о ц ѣ х ѣ. Не, дѣлото на лице, разумѣва сѣ че на Цанковъ какѣто му сѣ извѣстили, това е и обнародѣвалъ. Той тука не грѣши; отъ тука е явѣо че той не угадѣдисѣа какѣто го бѣдите. Ще кажѣшъ че и патѣмъ нѣкой си далъ мѣлѣніе и та похвалилъ? патѣмъ кѣйго сѣдѣ два дни тука и на квартиръ при тебѣ, въ класъ надали вѣзѣва, разумѣва сѣ косто му си казалъ за него житѣието си не даде, и той не грѣши. А пакъ высокогенѣалнѣтъ Редакторъ на Фанарѣи, отъ словѣта на акѣветѣи сичко разумѣлъ и научѣлъ. Въ тоя слу- чай не щеше да е излѣпно да кажѣмъ, да излѣспѣ нѣ по точно дѣлото, предъ благоразумѣитѣи читатѣли. Но точно каваме, зашто нѣй сѣмо можѣмъ го доказа който сме были въ него и сѣ е премѣнувало сичко предъ очѣти ни.

(свѣдѣна)

ТАБЛИЦА НА СБОРНИКА ОТЪ РАЗНЫ СЪЧИНЕНИЯ.

Прѣдисловіе.
Общи правила върху съчиненіята.
За съчиненіе въобще.
Глава първа за расказѣніе
I За изнахѣрѣваніе.
II За расположеніе.
III За способа какъ сѣ украсѣва дѣлото.
IV За свойствѣта на расказѣніе-то.
Глава втора. За описаніе.
Глава третѣ. За басни и Аллегорѣи.
Глава четвѣрта. За писма и тѣхныя слѣгѣ.
Глава пѣта. За слова.

СБОРНИКЪ ОТЪ РАЗНЫ СЪЧИНЕНИЯ Расказѣніе

- 1— Първи-ти Христѣани.
- 2— Привзѣманѣ на Ерусалимъ.
- 3— Привзѣманѣ на Цариградъ.
- 4— Посачѣніе на Еписѣарѣ-ти.
- 5— Бой на Термопѣи.
- 6— Едно землетрѣсеніе.
- 7— Първи чловѣкъ прикѣзва си истѣриѣ-тъ на първи-ти неговѣи движѣніа, чѣвствѣванѣи и расказѣ- нѣи подѣръ стѣвореніе-то.
- 8— Тѣлѣмѣхъ приказѣа корѣбѣлѣтрѣненѣ-то си.

ИЗОБРАЖЕНІЕ

- 1— Чловѣкъ-тъ.
- 2— Достоѣнство-то на чловѣка и прѣвѣходѣство- то на неговѣ-тъ природѣ.
- 3— Начало и движѣніе на чловѣчѣско-го раскѣ- дѣліе.
- 4— Тѣмѣниѣ-ти.
- 5— Гори и житѣли на замѣрѣнѣи-ти мѣста.
- 6— Пѣзорѣице на едѣнъ добръ ношъ въ пустѣинѣ-ти на новѣя свѣтъ.
- 7— Облаки-ти.
- 8— Добрѣна на вѣтровѣ-ти.
- 9— Сѣбужданіе на едѣнъ станѣ (орудѣ).
- 10— Великий Генерѣлъ и неговѣ-та поѣсѣа.
- 11— Избухѣнуванѣ на едѣнъ огнедѣшѣмъ горѣ.
- 12— Мѣйѣина любовѣ.
- 13— Крѣвѣ-тъ (Замѣкъ-тъ) и шѣпѣкъ-тъ (гріаѣ- дѣлѣлъ-тъ).
- 14— Рыбы-ти и Птицы-ти.
- 15— Прѣлѣтъ-та.
- 16— Лѣто-то.
- 17— Есѣнѣ-та.
- 18— Зѣмѣта.

О П И С В А Н І Е

- 1— Умозрение на зорд-та.
- 2— Покрѣване на слънце-то.
- 3— Усмихване на пролѣтъ
- 4— Пустини у Америка.
- 5— Единъ заблуденъ сезачъ.
- 6— Бора-та.
- 7— Море-то.
- 8— Чюдеса на природѣ-та въ пай малки-ти нѣкта на свѣта.
- 9— Куче-то.
- 10— Конь-тъ.
- 11— Козата и овца-та.
- 12— Левъ-тъ и Тигръ-тъ
- 13— Славѣй-тъ.
- 14— Ластавица-та.
- 15— Паучъ-тъ.
- 16— Насѣкомы-ты.
- 17— Единъ бора на море-то.
- 18— Цѣлъ.
- 19— Ерусалимъ.
- 20— Пожръ въ Москва.

ИЗЯСНЕНИЕ.

- 1— Слън-тъ и надѣжда-та.
- 2— Библия-та.
- 3— Царско-то величество.
- 4— Истина-та.
- 5— Умъ-тъ.
- 6— Добрий умъ.
- 7— Благословіе-то.
- 8— Учении челоуѣкъ
- 9— Сребролюбие-то.
- 10— Сзаволюбieto.
- 11— Человѣчскій животъ и хора-та.
- 12— Свѣтъ-тъ.
- 13— Истинска-та слава.
- 14— Власть на музикъ-та.

БАСНЫ И АЛЛЕГОРИИ

- 1— Басна-та и Аллегорія-та.
- 2— Елени-ты Божества.
- 3— Прѣбываніе на врѣмъ-то.
- 4— Смъртъ и нейна-та свѣта.
- 5— Обезиан (маймунъ).
- 6— Флора.
- 7— Пролѣтъ-та.
- 8— Пѣніе на птици-тѣ.
- 9— Мълчелива-та Академія.

Нравоучителны или Люболюдренны.

- 1— Божіе-то Сшествуване.
- 2— Свѣсть-та.
- 3— Челоуѣкъ между безмъртъ-та голѣмий и най-крайня-та жалость на Природѣ-та.
- 4— Майчина любовь като едно дѣйствіе на Божж-тъ Промыслъ.
- 5— Любовь къмъ отечество.
- 6— Сезскій животъ.
- 7— Настояще-то и бъдуще-то.
- 8— Смъртъ-та.

П И С М А .

- 1— Мома Хаутъ пише на майка си.
- 2— Мома Р. де Ш... ученица на Ш... пише допи си.
- 3— Фенелонъ пише на Маркиса де Ламбертъ.
- 4— Г-жъ Севиниѣ пише на дъщеря си.
- 5— Марія Стурѣ пише на Англійска-та царица-Елизабетъ.
- 6— Паскаль пише на царицѣ Кристина.
- 7— Майка Агнеса пише на Г-жа Расинъ.
- 8— Кирлъ IX бѣше повелева да исколѣтъ протестанти-ты, и баіонскій управитель му пише.
- 9— Севиниѣ пише на К Куланги.
- 10— Бонапартъ пише на Адмиралъ Брюеъ та жедъ.

С Л О В А

- 1— Фабрика-та сѣлка къмъ Римляни-ты
- 2— Призваніе на миръ
- 3— Св. Лудовикъ увѣщава неговы-ты воины противъ Сарацины-ты.
- 4— Жинна д' Аркъ Француска войвода като щѣхъ да ѣхъ изгорѣтъ изрѣче къмъ свои-ты мѣчители това слово.
- 5— Вѣтънаеніе на надсмертво то слово за Англійска-та царица.

Политически Характеры

- 1— Древни-ти гръци и Италианс.
- 2— Сегашни народи.
- 3— Наполеонъ.
- 4— Катерина II.
- 5— Александръ.
- 6— Агила.

Нравственный Характеръ.

- 1— Ученый.
- 2— Лъжливыи философъ.
- 3— Безобразный.
- 4— Сзаволюбецъ-тъ
- 5— Свѣтогражданныи патникъ.
- 6— Лошевий.

П Р И Б А В Л Е Н І Е .

Разказване

- 1— Бой при Славомиръ.
 - 2— Българско крещеніе.
- О п и с а н і е
- 1— Развалины на прѣславъ.
 - 2— Старый Прѣславъ.

Политически Характеры

- 1— Древни-ти Българе.
- 2— Ныпѣшни-ти Българе.
- 3— Симеонъ Лаовъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

За Турско—Българско Букварче.

За рѣченното букварче, ако и да бѣхъ далъ обявление чрезъ Цареградскаго Вѣстника, прѣди двѣ години, обаче въ онова време ни ставаха нѣкои причини, които го и умаха до нынѣ въ печатницата. А сега веко зачото са печата и не подыръ много време ще бѣде готово, зато имамъ честь да извѣстя на вси, наипаче на Българскытъ юношы, които желаятъ съсъ полесенъ способъ да сполучатъ добро начало на Турскытъ языкъ.

Книжката ще съдържа до три и полъ печатны листы та и цѣната ѣ съразмѣрно са опрѣдѣли гроша 6-шестъ, които ученолюбивитъ куповачи ще платятъ кога всякъ си купи. Ще са намѣрва за проданъ у Г. Христа Г. Давновъ Книгопродавца въ Пловдивъ, въ Сливенъ у Г-на С. Доброплодный и въ Жеравна у С. Вълкова.

Здравствуйте!

Изъ Жеравна 1859 8-врий 10.

Стефанъ Вълковъ.

Тураніе на основиятъ камъкъ на Бъл. нар. Черкова

(продълж. отъ год. листъ № 32).

Най послѣ Н. превѣсходство пристигна и сѣдѣхъ него Г. Екзархосъ съ православиятъ вѣстникъ за памятникъ на потомци и съ таблицата която щеше да се положи въ капакътъ. Щомъ като Г. Екзархосъ ся яви въ тоя обрядъ, цалуна ръка на чорбаджиятъ си, подаде таблица та; погледна на часовникътъ си за да ся увѣри да ли безчестната му хитрость ще сполучи. Послѣдната минута ся истичаше когато ся сѣгнѣдаха че тоя сзаволюбецъ и лукавъ челоуѣкъ бѣше изигралъ една роль на цялъ Български народъ който имаше тамо съ хиляди представници. Тогава зеха мѣдната плака и съ единъ ножъ начнаха да стържатъ, нѣ напразно, опасити думи които Г. Екзархосъ бѣ писалъ и които забѣлежхмѣ въ притурката си. Въ това врѣмѣ Г. Екзархосъ избягна презъ множеството и, по добротѣстіе, не можя, ни увѣривать, да ся святка въ ясно время. Наистинна, ако бяха го хванали

раскъсваха го съ нокти.

Ако това бѣше ся случило, Българіа единъ противникъ, на паріотското православіе единъ защитникъ и Българскытъ народъ единъ датель.

Съ помощта на Архитектоуѣтъ Фоссати, Г. Конаки положи основиятъ камъкъ, и го замаза съ хоросанъ. Между билетити които съдържаха пригворената камъкъта таблица, ся раздаваха, когато веднажъ като сѣзряха измамата на Г. Екзархоса, запретиа да ся раздаватъ. Бѣхмѣ обнародвали тия билети, нѣ чакъ кога ся приправятъ, и то не сѣдѣхъ мѣсе ся извърши.

По тържеството мнозина отъ грѣхити владици избягнаха, „за да си парятъ гърлото „чувахмѣ да говорятъ около насъ.

Най послѣ сичко ся свърши чрезъ едно слово изрѣчено по Български арх. Антима, учителя за славянскытъ языкъ въ грѣцкото богословско училище въ халки.

Въ вчерашнитъ бройна Бизантисъ нмѣ пакъ едно окръжно писмо отъ грѣцката патриархалъ епископи които сѣ полъ янмото ѣ дѣтуване относително за противъ Христіанското повѣдѣніеКато избивносткыта на веществото немъ волява дасѣ да го обнародване, нмѣ го остана за по близкытъ си Листъ, съ приличити разсужденія.

Въ истиятъ Вѣстникъ нмѣ прочитаме новина (лъжата) която Г. Екзархосъ обнародва на край стѣтъ си, относително за Кукушанити. Преди Екзархоса и преди Бизантисъ, нмѣ чухмѣ тая отъ писарѣтъ на Союзскія Неофитъ, Костаки, то ходеше да я расказва изъ Цариградскити улици.

Г. Екзархосъ приага че Папишанити писали 120 хиляди писманлъкъ. Бизантисъ не забѣлежава, и ся относъ умно. Защото тѣ думи сѣ мѣсто лакрѣжѣ.

Освѣтъ това, истина пѣва въ мнмата му респонденция отъ Союзъ. Той писалъ както Костаки му казахъ и нищо повече. Прочее нмѣ знахмѣ съ особити си писма които сѣ по полѣхъ тая дописка, че католическити мисіонери сѣ утѣна сички и успѣватъ въ предпріятіе си.

Ако слушамѣ новинити които ся разпространити, нмѣ бѣхмѣ извѣстили че 150 димочадѣ тѣ епархіята Кампанія поднесли прошеніе на Кушанити до Римскытъ първосвѣщеніикъ и нмѣ увѣрени че Бизантисъ и Фанарія научиха преди тая новина и не я обнародваха.

Какъ прочее тия два вѣстници да не сполучувать нищо за това, а сѣ съгласни да раскажутъ лъжити на познатитъ Турковски интригантъ? Парижъ 30—11—Ноември.

М о н и т о р ѣ т ѣ потвърждава заключеніе на миръ. Австрія и Франція искатъ единъ конгресъ. Франція изскува отъ Сардинія 60 милиона франки за разносити си въ боітъ. Папата обявилъ реформы които състоятъ въ поставяніето на електорално (избирателно) сѣбрание и на едноуправленіе сѣществено мирско.

Споредъ Вѣстникъ Ла Патри за вярваніе е конгресътъ ще ся сѣбере по Декември въ Парижъ.

Занадигити вѣстници ся записывають за императоровото писмо, и припознавать че Наполеонъ III е ясно положилъ основиятъ връхъ които иска да нареди итакійскытъ въпросъ. „Тонътъ на тоя документъ, думѣ Таммъ, е ясень, твърдъ, отворенъ, и при тоя той ся види да подканя умѣренността на самодержецътъ до когото е отправенъ.

—Една телеграфическа депеша отъ Мадридъ извѣстява че Маршалъ Одоуелъ трѣгналъ за да командува войската. Той шо на слѣдва крайморіята по нападаніето.

—Нмѣ намираме въ Журналъ де Комъ едно множество премеждета и приключенія които станали въ черно море, въ Архипелагътъ, въ средиземното ... отъ дѣшото время. Има много кораби потнали, други изхвърлени а пакъ други истрошени. Неколко сполучиха да ся отърватъ и да прибягнатъ въ пристанището, въ зло достояніе.

Тур. лпр.	Гр. 137 20
Анг. лпр.	153
Минцъ	71